

digvis, at det er en journalist, der kan komme ind og overvære, hvad det er, der sker.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg forstår godt det, hr. Tom Behnke siger. Jeg har også set, at der er lederskribenter, der har haft samme tilgang som den, hr. Tom Behnke giver udtryk for, at pressen altså ikke skal have den her særstatus. Det er noget, som alle burde have, hvis man ønsker at gå den vej, at være til stede i et retslokale.

Jeg mener bare ikke, at det er en vej at gå. Hr. Tom Behnke ved jo godt, at sådan kan det her ikke praktiseres i det virkelige liv. Man kan ikke have folk, som gør det til en sport at møde op i retten og vil påberåbe sig udtaleret og have kæreadgang. Jeg tror, vi alle sammen ved, at det vil for nogle kunne udvikle sig til at være en sport. Derfor mener jeg, at der ligger det i det, at nu forsøger vi at åbne op, vi giver pressen den her rolle og også kæreadgang, fordi vi derigennem kan få udviklet hos byretterne, at man sikrer sig, at man ikke er kommet i sådan en tilsandet situation, hvor man ligesom har fået en praksis, der følges, når både forsvareren og anklageren er enige om, at her vil det være nemmest, hvis vi lige lukker dørene, eller vi påberåber os navneforbud. Hvis dommeren siger, jamen når begge parter er enige om det, så gør vi det, og så kan der jo godt udvikle sig sådan et system, hvor man får en praksis, som man, når man får tænkt sig om, godt kan se måske ikke er helt i overensstemmelse hverken med bogstavet eller ånden i grundloven om, at der skal være offentlighed i retsplejen. Og derfor kan man ved at have kæreadgang få bragt sådan en tilsandet situation af vejen.

Jeg mener, at når vi nu gennem medieansvarsloven har givet pressen nogle rammer, men også påpeget både ansvaret og også nogle konsekvenser, når pressen træder ved siden af, ja, så mener jeg også, at vi bør give dem den bistand, vise dem den tillid, at de kan administrere det her, og det er i hvert fald min egen og også regeringens tilgang til det.

Tom Behnke (FP):

Nu skal jeg passe på, at vi ikke får talt os fra hinanden. Det stod nederst på min blok, men den røde lampe blev ved med at lyse, så jeg var nødt til at gå ned.

Det nederste, jeg skrev, var: Når alt det her så er sagt, er sagen jo, at der er nogle praktiske be- grænsninger – alene det faktum, at alle borgere

i Danmark ikke kan være i Østre Landsret på en gang; man er sådan set nødt til at være nogle ad gangen. Derfor er der nogle praktiske forhold, der vil regulere de forskelle, som nødvendigvis skal være der.

Der er det så bare, jeg siger, at i forhold til kæreadgangen er vi i Fremskridtspartiet enige i, at den adgang mener vi journalisterne skal have.

Men spørgsmålet om journalisterne skal kunne udtale sig og tilkendegive, hvordan de forholder sig til, om dørene skal være lukkede eller åbne, mener jeg stadig er en debat værd, og det er også en debat, der er mere værd, end at vi her kan nå at diskutere spørgsmålet i korte bemærkninger af ét minuts varighed. Det var derfor, jeg sagde, at Fremskridtspartiet går positivt ind i udvalgsbehandlingen. Vi forholder os positivt til ministerens forslag, men der er nogle debatter, vi er nødt til at tage lidt bredere, end vi kan gøre her i salen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 22:

Forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af børnepornografi.

Af Jann Sjørnsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 27/10 98).

Sammen med denne sag foretoges:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 24:

Forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af udbredelsen af børnepornografisk materiale.

Af Bendt Bendtsen (KF) m.fl.
(Fremsat 27/10 98).

13) Første behandling af lovforslag nr. L 83: Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Skærpelse af straffen for børnepornografi). Af Peter Skaarup (DF) m.fl. (Fremsat 12/11 98).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

De to beslutningsforslag fra henholdsvis Kristeligt Folkeparti og Det Konservative Folkeparti pålægger regeringen at fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage de nødvendige ændringer af administrative forskrifter med henblik på at bekæmpe udbredelsen af børnepornografi, herunder forslag om skærpelse af straffen for overtrædelse af straffelovens § 235 om børnepornografi, udvidelse af adgang til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden og pligt til for Internetudbydere at gemme de såkaldte logfiler, dvs. elektroniske spor, i 3 måneder.

Derudover har Dansk Folkeparti fremsat et lovforslag om ændring af strafferammerne i straffelovens § 235 om udbredelse og besiddelse af børnepornografi. Forslaget indebærer en forhøjelse af strafferammerne i bestemmelserne til henholdsvis 6 års fængsel og 6 måneders fængsel.

Lad det være sagt med det samme: Ingen er mere optaget end regeringen af at komme børnepornografi til livs. Børnepornografi er noget helt uacceptabelt, og der bliver begået forfærdelige seksuelle overgreb på børn som led i fremstillingen af disse film og billeder. Der skal derfor sættes hårdt ind over for denne kriminalitetsform.

Under den nuværende regering har indsatsen mod seksuelt misbrug af børn da også været meget højt prioriteret. I 1994 blev det således gjort strafbart at besidde børnepornografisk materiale i Danmark, og i 1997 gennemførte vi en forstærket indsats mod seksualforbrydelser, herunder navnlig seksualforbrydelser mod børn.

Det centrale element i denne indsats er en øget behandlingsindsats over for personer, der begår seksualforbrydelser, og senest har jeg netop i denne folketingssamling fremsat lovforslag nr. L 43 om afkriminalisering af prostitution, hvor det som led i en bredspektret indsats

mod seksuelt misbrug af mindreårige bl.a. foreslås, at det gøres strafbart at være kunde til en prostitueret under 18 år.

I de seneste år har vi oplevet, hvordan den moderne teknologi, herunder ikke mindst Internettet, i stigende grad bliver anvendt af de kriminelle til at distribuere børnepornografi. Det er bl.a. på den baggrund, at jeg i oktober 1997 nedsatte udvalget om økonomisk kriminalitet og datakriminalitet, det såkaldte Brydesholtudvalg. Udvalget skal bl.a. vurdere de kriminalitetsformer, som informationssamfundet giver mulighed for, og det er i den forbindelse udvalgets opgave at gennemgå navnlig straffeloven og retsplejeloven med henblik på at sikre tidsvarende bestemmelser om datakriminalitet. Udvalget skal herunder overveje ændringer i retsplejelovens regler om indgreb i meddelelseshemmeligheden set i lyset af de nye telekommunikationsformer.

Som jeg har oplyst i et svar til Retsudvalget den 8. september i år, er det endnu for tidligt at sige noget helt sikkert om, hvornår udvalget vil kunne afslutte sit arbejde. Spørgsmålet om initiativer mod navnlig børnepornografi, herunder en eventuel ændring af straffelovens § 235 om børnepornografi og retsplejelovens regler om indgreb i meddelelseshemmeligheden, vil dog formentlig blive behandlet særskilt i en delbetænkning, der forventes at kunne færdiggøres i løbet af foråret 1999.

Regeringen er meget åben over for alle initiativer, der kan bidrage til effektivt – og jeg understreger effektivt – at bekæmpe udbredelsen af børnepornografi; det gælder bl.a. forslaget om forhøjelse af strafferammen i straffelovens § 235 og om at styrke politiets efterforskningsmuligheder. Men løsningen ligger ikke i lovgivning her og nu, men derimod i et grundigt forberedt og målrettet initiativ. Det mener jeg at udvalgets delbetænkning ville være et godt udgangspunkt for.

Jeg kan i den forbindelse ikke lade være med at minde om den diskussion, som mange her i salen jo har deltaget i gennem de seneste måneder, om kvalitet i lovtilblivelsen. Netop på et område som det, vi taler om her, er det jo uhyre væsentligt, at eventuelle lovinitiativer er grundigt gennearbejdet, både med hensyn til de juridiske og tekniske aspekter, så vi ikke risikerer om et halvt eller et helt år at måtte erkende, at vi ikke havde valgt den rigtige løsning, eller at der var forhold, vi ikke havde taget højde for. Efter min opfattelse står vi os derfor bedst ved

at afvente resultatet af arbejdet i Brydesholtudvalget, og jeg vil derfor ikke i dag kommentere alle elementer i lovforslaget og beslutningsforslagene.

Jeg vil dog knytte en enkelt bemærkning til Dansk Folkepartis forslag om at hæve strafferammen for erhvervsmæssig udbredelse af børnepornografisk materiale fra 6 måneders fængsel til 6 års fængsel. Det forslag er efter min mening udtryk for rendyrket populisme og helt ude af proportion med andre strafferammer i straffeloven, og som der helt rigtigt også peges på i beslutningsforslaget fra både Kristeligt Folkeparti og Det Konservative Folkeparti, må en eventuel forhøjelse af strafferammen i § 235 afstemmes med bl.a. andet strafferammerne for de faktiske seksuelle overgreb, som børnepornografien afbilder. Strafferammen for både voldtægt og seksuelt misbrug af børn under 15 år er på 6 års fængsel, mens blufærdighedskrænkelser har en strafferamme på 4 års fængsel. 4 års fængsel er i øvrigt også strafferammen for grov vold efter straffelovens § 245.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at den forhøjede strafferamme vil indebære, at politiet vil få adgang til at foretage indgreb i meddeleleshemmeligheden, og det er helt rigtigt. Det er imidlertid vigtigt ikke at udvande den signalværdi, der ligger i strafferammernes størrelse, og det mener jeg initiativet her vil bidrage til.

Hvis vi skal styrke politiets efterforskningsmuligheder – og det er jeg som tidligere nævnt åben over for at drøfte, når Brydesholtudvalgets betænkning foreligger – er den rigtige løsning at ændre retsplejelovens regler om indgreb i meddeleleshemmeligheden. Det kan f.eks. ske ved i sager om børnepornografi at afvige fra det almindelige kriminalitetskrav i retsplejelovens § 781, hvorefter en lovovertrædelse skal kunne straffes med 6 års fængsel eller derover for at kunne danne grundlag for retskendelse om indgrebet. En regulering af politiets adgang til straffeprocessuelle indgreb bør derimod ikke ske ad bagvejen ved en proportionsforvrænget forhøjelse af strafferammen vedrørende børnepornografisk materiale.

Jeg kan altså allerede nu sige, at jeg ikke kan gå med til en forhøjelse af strafferammen for udbredelse af børnepornografi til 6 års fængsel. Derimod vil jeg på ingen måde udelukke, at der bør ske en forhøjelse af strafferammen, men om den skal være på 1½ års fængsel eller 2 års fængsel eller for den sags skyld 3 års fængsel

som foreslået af Kristeligt Folkeparti og Det Konservative Folkeparti, vil jeg ikke lægge mig fast på i dag. Når man har nedsat et udvalg, som i øjeblikket kun har siddet omkring 1 år og arbejder med meget, meget vanskelige både juridiske og tekniske spørgsmål, må vi – også i lyset af debatten om lovkvalitet – vente og have tålmodighed frem til foråret, som jo kommer om ganske få måneder.

Alle tre forslag berører i øvrigt spørgsmålet om at give politiet adgang til at foretage indgreb i meddeleleshemmeligheden, og som jeg lige har nævnt, er regeringen åben over for at drøfte dette spørgsmål, når Brydesholtudvalgets betænkning foreligger. Nogle vil måske spørge, hvorfor vi ikke bare her og nu kan foretage den ændring af retsplejeloven, som jeg skitserede lige før, og fravige kriminalitetskravet i sager om børnepornografi. Det lyder også besnærende enkelt, men problemet er bare, at reglerne om indgreb i meddeleleshemmeligheden er udformet med mere traditionelle kommunikationsmidler for øje, dvs. navnlig telefon og post.

Der er mange uafklarede spørgsmål med hensyn til, hvordan reglerne skal anvendes i forhold til elektronisk post og Internettet, og der er behov for en afklaring af, hvornår et efterforskningskridt vedrørende disse kommunikationsmidler er omfattet af reglerne om henholdsvis indgreb i meddeleleshemmeligheden, ransagning eller edition. Det er netop disse tvivlsspørgsmål, der er baggrunden for, at jeg har bedt Brydesholtudvalget gennemgå retsplejelovens regler i lyset af de nye kommunikationsformer.

De udvidelser af adgang til at foretage indgreb i meddeleleshemmeligheden, som vi har foretaget gennem de seneste år, bl.a. med hensyn til rambuktyverier, grov vold og menneskesmugling, har i første række haft traditionelle indgreb som bl.a. teleoplysninger og telefonaflytninger for øje. En adgang for politiet til at foretage indgreb i meddeleleshemmeligheden i sager om børnepornografi vil derimod i udpræget grad rette sig mod de nye kommunikationsformer som elektronisk post og Internettet. Jeg mener, det vil være forkert at give politiet en sådan beføjelse uden samtidig at sikre en afklaring af de tvivlsspørgsmål, jeg lige har skitseret, og først med Brydesholtudvalgets betænkning vil vi efter min opfattelse have et kvalificeret grundlag for at gennemføre de nødvendige lovændringer.

Jeg synes, det i den forbindelse er værd at understrege, at politiet allerede i dag efter de gældende regler efterforsker og opklarer en række sager om børnepornografi. Rigspoliti- chefen har oplyst, at politiet er opmærksom på de problemer, som Internettet medfører i relation til kriminalitet, og der er iværksat flere tiltag med henblik på at bekæmpe denne kriminalitet. Politiet er i den forbindelse naturligvis opmærksom på og vil fortsat være opmærksom på, om der via Internettet sker udbredelse af børnepornografisk materiale. Ved Rigspoliti- chefembedet er der således en gruppe medarbejdere, der er særligt uddannet i IT-spørgsmål, herunder i Internettet, og der er ligeledes i Rigspoliti- chefens afdeling A, rejseafdelingen, oprettet en særlig IT-støtteenhed, der bistår politikredsene ved efterforskning i IT-kriminalitet. En sådan bistand vil efterforskningsmæssigt netop være påkrævet i relation til sikring af spor og anden efterforskning ude på Internettet, og i den forbindelse har IT-støtteenheden herudover oprettet en hjemmeside på Internettet – en hotline, hvortil borgerne via elektronisk post kan indgive anmeldelse om f.eks. børneporno- grafi.

Som en opfølgning på ændringen af straffelovens § 235 i 1994 og med henblik på en øget indsats og koordinering og effektivisering af retsforfølgningen i sager om børnepornografi er der allerede i maj 1995 etableret en landsdækkende informationsindsamling under Rigspoliti- chefen. Informationsindsamlingen indeholder dels de erfaringer og oplysninger om børnepor- nografisk kriminalitet, der gøres i de enkelte politikredse, dels de oplysninger og erfaringer, der modtages fra udenlandske samarbejdspart- nere. Rigspoliti- chefen har oplyst, at man på grund af kriminalitetens skjulte og organiserede karakter samt internationale omfang drager stor nytte af den landsdækkende informations- samling.

Kriminalitetens grænseoverskridende karakter gør det naturligvis i særlig grad aktuelt med internationale initiativer på dette område, og inden for EU er der på nuværende tidspunkt en voksende interesse for en fælles indsats mod den stadigt stigende udbredelse af børneporno- grafi over Internettet. Det østrigske EU-for- mandskab har således for nylig fremlagt et ud- kast til en fælles aktion om bekæmpelse af børnepornografi på Internettet, og på råds- mødet, vi skal have her i december, forventer jeg, at Europol får kompetence til at forebygge

og bekæmpe udnyttelse af børn i forbindelse af fremstilling, salg eller distribution af børnepor- nografisk materiale.

Det kan også nævnes, at Danmark deltager i en permanent arbejdsgruppe under Interpol vedrørende kriminalitet mod mindreårige. Det er arbejdsgruppens opgave at medvirke til, at landene i størst muligt omfang udveksler op- lysninger, der kan føre til opklaring og retsfor- følgning af kriminalitet mod mindreårige.

Som det gerne skulle være fremgået af mit indlæg her i dag, er regeringen naturligvis helt opmærksom på den udvikling, som den mo- derne teknologi – informationssamfundet og den stigende udbredelse af Internettet – medfø- rer. De mange forskellige tiltag, herunder den danske politimæssige indsats, vidner da også om, at der rent faktisk bliver gjort noget ved problemet både herhjemme og på europæisk og internationalt plan.

Som jeg tidligere har nævnt, tager regeringen stærkt afstand fra børnepornografi, og vi vil følge op med nye initiativer til bekæmpelse heraf, når betænkningen fra Brydensholtudval- get foreligger. Det vil imidlertid efter regerin- gens opfattelse være forkert at gennemføre en ny lovgivning på nuværende tidspunkt på grundlag af lovforslaget fra Dansk Folkeparti.

Med hensyn til de to beslutningsforslag fra Kristeligt Folkeparti og De Konservative vil jeg ikke her og nu tage afstand fra indholdet, men give tilsagn til de pågældende partier om, at jeg vil komme med et samlet udspil for området på grundlag af Brydensholtudvalgets betænkning. Det er som sagt min forventning, at den vil foreligge i foråret 1999, altså om ganske få måneder.

Lissa Mathiasen (S):

Hvem finder det ikke ubeskrivelig grimt at ud- sætte børn for seksuelle overgreb? Det gør vi i Socialdemokratiet, men jeg tror også, alle andre gør det, uanset om det drejer sig om små børn eller lidt større børn. Det er overgreb, som vi desværre ved typisk kommer til at tilføjede de børn ubodelig skade for resten af deres liv, og tilsvarende er brugen af børn ved fremstilling af pornografisk materiale såsom billeder og film en fuldstændig uacceptabel, grov og umenne- skelig udnyttelse af børnene.

Det er jo også netop derfor, vi er gået aktivt ind for en forstærket indsats over for seksual- forbrydelser, herunder navnlig seksuelle for- brydelser over for børn. Denne indsats betyder

bl.a. øget behandlingsindsats over for personer, der begår disse forbrydelser. Vi er heller ikke et øjeblik i tvivl om, at det er rigtigt, at det er strafbart at medvirke til fremstilling af børnepornografisk materiale. Netop det at medvirke er jo ensbetydende med, at man accepterer disse overgreb mod børn, og bedre bliver det ikke, når man med økonomisk gevinst for øje deltager i denne fremstilling, salg og distribution af materialet.

Vi må beklageligvis erkende, at den strafferamme, som vi har i dag, ikke ser ud til at have haft den ønskede præventive virkning. Vi er derfor enige med de tre forslagsstillere i, at der bør ske en skærpelse af strafferammen – men vel at mærke en skærpelse, som bør afstemmes med strafferammerne for de faktiske seksuelle overgreb, som bl.a. børnepornoen afbilder. Det vil sige, at vi i dag ikke har noget svar på, hvor en ny strafferamme eventuelt bør lægges, men vi har et klart ønske om, at den stadig skal stå i et rimeligt forhold til, hvad det er for en forseelse, der bliver begået.

Vi ved også, at den moderne teknologi i de senere år – ikke mindst Internettet – i stigende grad bliver anvendt til at distribuere børneporno. Det må i sagens natur betyde overvejelser i relation til, hvordan vi bedst muligt kan give politiet nogen efterforskningsmuligheder, så det også kan få forbedrede muligheder for at gribe ind. Her drejer det sig om meddelelseshemmeligheden, og også jeg vil klart erkende, at vi i hvert fald har behov for en afklaring af, hvordan reglerne skal anvendes, netop når det gælder brugen af Internet, elektronisk post m.v. Vi har behov for en afklaring af, hvornår et efterforskningsskridt vedrørende denne form for kommunikationsmidler er omfattet af reglerne om indgreb i meddelelseshemmeligheden, ransagning eller edition.

Uanset at det kan virke snublende let at gribe ind og stramme op og måske virke for tøvende, at vi ikke i dag siger: Det gør vi, og det er vi parat til med det samme – så er det ikke et udtryk for, at vi ikke deler ønsket om at komme de ting så godt som muligt til livs. Men vi må aldrig forfalde til – og slet ikke på et område som det her – at begive os ud i noget hastværk og få et relativt dårligt resultat ud af det. Derfor vil jeg godt rose justitsministeren, fordi han for længst har igangsat det udvalgsarbejde, som netop skal forsøge at udrede trådene. Vi opnår intet, hvis vi ikke griber det rigtigt an, og det er klart vores håb, at Brydesholtudvalget bliver fær-

digt med sin delbetænkning til foråret, som det gerne skulle. Der er ikke – det kan vi i hvert fald ikke se – noget som helst prisværdigt i et hurtigt lovindgreb, hvis vi ikke samtidig sikrer os, at det er det rigtige, vi gør. Det gavner nemlig heller ikke børnene.

Det er i øvrigt med meget stor tilfredshed, vi har noteret os, at man allerede på nuværende tidspunkt under Rigspolitechefembedet har udannet en specialgruppe i IT-spørgsmål, ligesom der allerede er oprettet en særlig støtteenhed til at bistå politikredsene ved efterforskning af IT-kriminalitet. Det er jo netop den bistand, som meget gerne skulle være med til at sikre, at både spor og andet efterforskningsmateriale netop omkring Internettet m.v. bliver sikret. Når man ved, at en meget stor del af det her er grænseoverskridende kriminalitet, er vi også godt tilfredse med, at der allerede nu ligger et udspil fra det østrigske EU-formandskab, og det er også vores håb, at Europol forhåbentlig meget snart får kompetence til at forebygge og bekæmpe udnyttelse af børn ved fremstilling, salg eller distribution af børnepornografisk materiale.

Jeg skal til at slutte, og jeg vil derfor godt summere op med at sige: Vi ved fra fagfolk på området, at det ikke er lige meget, hvordan dette spørgsmål bliver grebet an, hvis vi bedst muligt skal sikre børn mod disse modbydelige seksuelle overgreb. Vi anerkender også, at ny teknologi stiller os over for nogle udfordringer, vi i hvert fald ikke her og nu har de endegyldige svar på, og derfor anerkender vi i Socialdemokratiet, at det er rigtigt og også mest forsvareligt at afvente at få svar på en række af de spørgsmål.

Vi forventer at kunne få svarene fra resultaterne af Brydesholtudvalgets arbejde, og derfor er vi parat til at vente og derefter handle, når vi kender svarene, som forhåbentlig bliver givet allerede i løbet af foråret. Det er vores stille håb, at også de tre forslagsstillende partier og for den sags skyld alle partier her i Folketinget vil støtte den opfordring til at afvente, til der ligger et sagligt grundlag. Det tror jeg også kommer til at gavne de børn, som jeg tror, vi alle sammen er optaget af at ville gavne.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg vil gerne anerkende Socialdemokratiets og fru Lissa Mathiasens engagement i denne sag og også den vægt, hun lagde på at tage afstand

fra børnepornografi som sådan. Det skal jeg på ingen måde betvivle, og jeg vil også på nuværende tidspunkt glæde mig over, at Socialdemokratiet giver tilsagn om at medvirke til et lovgivningsarbejde, ganske vist først, når Brydesholtudvalget er færdig med sit arbejde.

Men jeg vil alligevel godt stille det spørgsmål til fru Lissa Mathiasen, om det alligevel ikke er lidt tankevækkende, at vi her i Folketinget med regeringen i spidsen ofte griber ind lynhurtigt og med noget, der nærmest kan karakteriseres som hastværk, når det vedrører økonomisk kriminalitet eller økonomiske huller i lovgivningen. Men når det drejer sig om børnepornografi og området her i øvrigt, afventer vi et udvalgsarbejde, som nu har været i gang i et års tid, det selv samme år, hvor vi i øvrigt har kendt til de problemer, der er på området med hensyn til politiets efterforskningsmuligheder og de strafretlige sanktioner, der kan udøves over for folk, der f.eks. distribuerer børnepornografi.

Jeg vil godt spørge, om fru Lissa Mathiasen alligevel ikke synes, det er tankevækkende, at vi i virkeligheden i denne sammenhæng skelner mellem de spørgsmål, som vedrører huller i love af økonomisk karakter, og de spørgsmål, der drejer sig om mennesker.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil da godt sige, at jeg synes, det er tankevækkende, at den teknologiske udvikling kan gå så stærkt, at vi står i en situation, hvor vi må erkende, at vi på nuværende tidspunkt rent faktisk er sat skakmat, når det gælder om at give svarene på, hvordan vi bedst muligt sætter ind. Det synes jeg er tankevækkende, og det er egentlig ikke særlig behageligt at skulle erkende at stå i den situation.

Men det ville være endnu mere tankevækkende og endnu mere i strid med den diskussion, vi i øvrigt også har herinde om kvalitet i lovgivningen, og i øvrigt en fuldstændig uacceptable situation at bringe en stribe mennesker i, hvis vi bare sagde: Nu tror vi skrækkert på, at vi har svaret, når vi dybest set godt ved med os selv, at vi ikke har svaret på, hvordan vi skal gøre. Derfor betragter jeg det som værende fantastisk, at vi allerede har fået udvalgsarbejdet i gang, og det er også derfor, jeg synes, justitsministeren har brug for den ros, som jeg rent faktisk gav i mit indlæg. Det vil sige, at inden vi ser os om – der er trods alt ikke lang tid til for-

året – har vi en mulighed for at kunne tage spørgsmålet op igen.

Jeg advarede allerede i sommer, da denne debat kørte, og sagde: Lad os nu ikke snuble ud ad døren og lave noget, der kun er halvt godt. Børnene fortjener, at vi laver det fuldt godt.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jamen netop når man betænker, hvor hurtigt den teknologiske udvikling går, tror fru Lissa Mathiasen og Socialdemokratiet så, at når Brydesholtudvalget har afgivet sin betænkning, har vi nået det endegyldige resultat med hensyn til at kunne bekæmpe IT-kriminaliteten, når det gælder børneporno? Det tror jeg ikke.

Jeg tror, at den teknologiske udvikling vil fortsætte, og at de, der bryder loven allerede i dag, vi kunne finde nye smuthuller, og derfor kan vi ikke på dette område lovgive på basis af, at vi hver gang skal have et udvalgsarbejde i gang, inden vi foretager os noget. Jeg tror desværre, at vi – selvfølgelig også for at opnå en høj grad af sikkerhed for, at vi rammer rigtigt hver gang – bliver nødt til at lovgive, hver gang vi opdager, at der er huller i lovgivningen. For det går desværre så stærkt med den teknologiske udvikling på området, at børnene i virkeligheden fortjener, at vi griber ind og vover at gøre det, også hurtigere end et udvalgsarbejde kan foranledige.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil også godt spørge, om fru Lissa Mathiasen ikke mener, der er et problem med et emne som det her. Den debat, der henvises til, var i sommeren 1998, og udvalget blev nedsat i oktober 1997. Det vil sige, at der måske kommer til at gå næsten 2 år, inden det arbejde bliver færdigt, og inden der kommer et lovforslag fra regeringen – hvis det overhovedet kommer – og det vil igen sige, at den reaktionshastighed, Folketinget har over for problemet, netop bliver 2 år, som hr. Jann Sjørnsen siger, hvor den over for økonomiske og andre problemer måske er 1 måned eller 14 dage.

Så vil jeg også tilslutte mig hr. Jann Sjørnsen derhen, at der er jo også det problem ved økonomisk lovgivning, at der skal være en række ændringer efterfølgende. Der er nedsat hele udvalg til at følge pinsepakken, så hvorfor kunne man ikke træffe en hurtig afgørelse fra regeringens side og tillade politiet finde de udbydere

nu og efterfølgende rette lidt op på eventuelle små skævheder, som jeg i øvrigt ikke kan se, der kan blive nogen af?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det er jo altid nemt at være bagklog, og der er da ingen tvivl om, at vi alle sammen kunne ønske os, at vi, da vi i 1994 sidst havde debat om de her spørgsmål, kunne have forestillet os, at den teknologiske udvikling ville gå så stærkt, som den rent faktisk er gået. Havde vi forestillet os det, havde vi nok også fået sat noget i gang noget tidligere, så havde vi kunnet agere tidligere.

Jeg siger bare lige så stille: Vi har ikke noget ønske om, at man f.eks. laver nogle blokeringer i det lag, vi nu kan se bliver brugt i den teknologiske brug af Internettet, vel vidende at det så er muligt for de folk at gøre brug af det underliggende lag. Vi kan rent faktisk risikere at komme i den situation, at vi ved på den ene side at lukke for det, det i dag også er muligt for politiet at gå ind i og efterforske i, giver mulighed for, at man kan køre børnepornografien ud på nogle nye lag, som politiet måske ikke har samme muligheder for at gå ind og tjekke. Vi skal ikke gøre problemerne større for os selv, og jeg synes såmænd heller ikke, man skal gøre det problem større, end det reelt er. Jeg synes faktisk, det er lidt urimeligt, eftersom justitsministeren har en forventning om, at udvalgsarbejdet kan være færdigt her til foråret.

Man kan jo også vende sagen om og spørge: Hvorfor er der ingen af de partier, der kritiserer, at det først kan være færdigt til foråret, der ikke før efteråret 1997 spurgte, om der ikke skulle nedsættes et sådant udvalg? Jeg kan ikke erindre, at det spørgsmål har været rejst på noget tidspunkt siden 1994, tværtimod. Og det, vi blot hele tiden advarer imod, er, at der bliver gjort noget, som giver indtryk af, at vi mener, vi har løst problemet, når vi godt ved, at vi ikke er i stand til at løse det på nuværende tidspunkt. Så lad os dog vente de måneder og så kigge på det og gøre det ordentligt.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg respekterer fuldt ud det engagement, som mange ordførere har i sagen; det er disse korte bemærkninger også et udtryk for.

Jeg vil bare her på dette tidspunkt i debatten prøve at sætte fokus på det, som jo er det egentlige emne: De seksuelle overgreb mod

børnene, hvor vi alle sammen har en interesse i at sikre, at vi har de bedst tænkelige efterforskningsredskaber til at forfølge dem, der udfører de seksuelle overgreb.

Må jeg bare minde om, at her er strafferammen ikke noget problem i forhold til efterforskningskridt fra politiet. Vi har for seksuel udnyttelse af børn en strafferamme på 6 år, og vi har endda en udvidet strafferamme, når det drejer sig om seksuel udnyttelse af børn under 12 år, på 10 års fængsel. Så når det drejer sig om at kunne strafforfølge dem, der står for den egentlige produktion af børnepornografi, er vi langt, langt ude over den strafferamme, vi taler om i § 235, som de tre partier, der i dag har lagt op til debatten, har sat spørgsmålstegn ved.

Derfor kan vi også med baggrund i den konkrete sag fra Hvidovre, som der er henvist til i Dansk Folkepartis lovforslag, sige, at der er intet problem i forhold til § 235. Vi er langt derudover. Her er der jo tale om så bestialsk et overgreb på egne børn for at producere det her børnepornografiske materiale.

Nogle vil så spørge, om det så kun er den, der gennemfører selve den seksuelle akt, selve overgrebet mod børnene, der her kan strafforfølges inden for de rammer? Nej, det er det ikke; det er også dem, der medvirker. Det må være dem, der står med filmoptagelsesapparatet. For alle dem, der medvirker i det her, er vi langt ude over den strafferamme.

Dér, hvor vi taler om anvendelsen af § 235, er det om dem – når alt det her svineri først er lavet – der efterfølgende kan distribuere det her materiale. Det er jo noget, som Internettet er et effektivt redskab til ud fra en erhvervs-mæssig interesse eller for at få byttet billeder.

Når vi nu skal gå videre for at se, hvordan vi kan udvide efterforskningsredskaberne her, så må man også lytte til dem, der siger: Jamen her er vi nødt til at vide præcis, hvad det er, vi vil ramme. Det er derfor, det her tager den tid, det nu tager. Men man behøver ikke at frygte, at politiet ikke kan efterforske de konkrete overgreb, der måtte finde sted også i dag.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg kunne godt tænke mig at stille et spørgsmål til Socialdemokratiets ordfører, fru Lissa Mathiasen, i forbindelse med det at få en holdning til det med strafferammen på det her område. Jeg har hørt en justitsminister i dag, der har været meget positiv over for de forslag, der

er kommet fra Det Konservative Folkeparti og fra Kristeligt Folkeparti. Det vil jeg godt kvittere for senere.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om man kunne måske løfte sløret en lille smule – justitsministeren ville jo ikke afvise, at en strafferamme i det leje måske bliver et resultat, når vi kommer til foråret.

Vil den socialdemokratiske ordfører prøve at tilkendegive lidt om, hvorvidt man synes, at strafferammen i dag står i forhold til den straf, der findes for den reelle udnyttelse. Vi har lige hørt justitsministeren sige, som vi alle ved, at vi har en strafferamme på op til 10 års ubetinget fængsel. Men for den kommercielle udnyttelse er vi nede på maksimalt 6 måneder, og hvis vi kender retspraksis, så ved vi, at der praktisk talt kun gives bøder i dag.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil da også gerne kvittere for, at Socialdemokratiet og regeringen er villig til at lave lidt højere strafferammer på det her område, og det er også påkrævet efter Dansk Folkepartis opfattelse, for det, der foregår, er noget svineri. Men det ændrer ikke ved – og det er dér, jeg gerne vil stille et spørgsmål til fru Lissa Mathiasen – at der kommer disse søforklaringer om, at hvis man går ind og gør det her, så ændrer det nogle andre ting, der gør noget helt andet muligt.

Så vil jeg godt have lov til at sige, at det ligger fuldstændig klart fra lederen af Rigspolitiets afdeling på det her område, at han beder om én eneste ting, og det er, at han kan gå ind og finde bagmændene i det her, bagmændene bag udbredelsen af de her 20.000 eller 40.000 billeder. Man skal huske på, at det er 20.000 eller 40.000, det er ikke ét eller to eller fem, som det var tidligere. Det er så mange billeder, der er tale om, at han gerne skulle have lov til at få de virkemidler, som er rimelige, over for udbyderne.

Derfor vil jeg godt spørge Socialdemokratiets ordfører, om ikke dét var en mulighed så; var det et kompromis, hvorved Socialdemokratiet vil være med til at gennemføre den ændring, så politiet får de hjælpemidler? Så kan vi bagefter snakke om strafferammer og forøgelsen, som Dansk Folkeparti og også andre partier gerne vil have.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

For ikke at gøre debatten mere forplumret, havde jeg nær sagt, end godt er, vil jeg sige, at jeg er fuldt ud med på, at vi er enige om, at det her er noget, hvor vi mener, at der skal tages nogle andre midler i brug end dem, vi har i dag, og det anerkender jeg fuldt ud også i forhold til fru Lissa Mathiasen.

Jeg synes alligevel, at der er så mange eksempler på, at man her i Folketinget og ikke mindst fra regeringens side har vist, at når viljen er der, er der også en lovgivningsmæssig vej. Det gælder i mange spørgsmål vedrørende økonomi, som jeg var inde på tidligere, men altså ikke lige præcis på det område her.

Det, som jeg synes er lidt interessant i forhold til fru Lissa Mathiasens bemærkning omkring lovkvalitet, er, om vi fremover skal forvente på det her område, at Socialdemokratiet og regeringen hver gang, der opstår nye huller – for de kommer med sikkerhed, tror jeg – da vil have et udvalgsarbejde i gang, før man tør gribe ind over for børnepornografien. For så synes jeg faktisk, vi er ilde stedt. Men det er nærmest det, man får indtryk af, når man hører fru Lissa Mathiasen i dag om at sikre lovkvaliteten.

Hvis det er tilfældet, og fru Lissa Mathiasen kan bekræfte det her i dag, så vil jeg også gerne høre, om fru Lissa Mathiasen kan bekræfte, at Socialdemokratiet vil arbejde for en lige så grundig forberedelse af lovgivning på alle andre områder her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg må starte bagfra og sige til hr. Jann Sjørnsen, at jeg mener, det er relevant at lave udvalgsarbejde, når man står i en situation, hvor man ikke har de rigtige svar, hvor man ikke er i stand til at give svarene. Og dermed kan der ikke gives et svar på, om der skal udvalgsarbejde til dette eller hint. Dér, hvor vi finder, at vi er inde i en problemstilling, hvor vi savner en uddybning, en udredning, mener jeg også, det er relevant, og det synes jeg vi skylder alle så også at erkende, når der er behov for det.

Jeg kan forstå, at hr. Bendt Bendtsen ikke lyttede efter, da jeg holdt min ordførertale, for der sagde jeg faktisk meget klart, og jeg vil gerne gentage det – og jeg citerer: Vi er derfor enige med de tre forslagsstillere i, at der bør ske en skærpelse af strafferammen.

Jeg tror i øvrigt, jeg var den første overhovedet herinde, der i medierne var ude at tilkænde give – det er et årstid siden – at jeg lige nøjagtigt mente, at vi burde tage en drøftelse af, om ikke strafferammen på de 6 måneder burde sættes op. Det har der aldrig været tvivl i mit sind om i forbindelse med de udtalelser. Så lad det stå ved det.

Så spørger hr. Peter Skaarup om, hvordan det kan være, og så vil jeg sige: Jamen jeg vil nærmere spørge, hvordan det kan være, at hr. Peter Skaarup så ikke har givet os et godt svar på, hvordan man, når vi ser det i forhold til de her kommunikationsmidler, og når man skal ind og tale om efterforskningsskridt, sikrer sig, at reglerne om indgreb drejer sig om meddelelseshemmelighed, eller vi taler om ransagning. Jeg synes ikke, vi har fået noget klart svar fra hr. Peter Skaarup.

Jeg anerkender, hvis ikke vi får det heller, men så bør man indrømme det, lige så vel som vi har indrømmet, at vi ikke synes, der ligger det klare, soleklare svar, som kan give anledning til, at vi går ind og lovgiver nu og her. Jeg synes ikke, vi kan være bekendt, hvis vi gør det. Og det er grundlaget for, at jeg er kommet med det svar her i dag. Men ingen skal være i tvivl om, at vi agter at handle, så snart vi har muligheden for at give de svar.

Karen Rønde (V):

Venstre ønsker at bekæmpe og vil aktivt medvirke til bekæmpelse af seksuelle overgreb mod børn. Vi tager i Venstre afstand fra enhver form for seksuelt misbrug og mishandling af børn.

Seksuelt udnyttelse af børn er en af de mest modbydelige forbrydelser, der findes, og derfor synes Venstre, at strafferammen for udbredelse af børnepornografisk materiale kraftigt skal skærpes, så vi dermed også får sendt et klart og utvetydigt signal til domstolene om, at de skal idømme hårdere straffe. Det er nødvendigt med hårde straffe for at vise vor afstandtagen fra børnepornografi.

I den seneste tid er børnepornografi med danske børn kommet på nettet, og derfor er det på tide, at vi som lovgivere nu handler og gør, hvad vi kan for at forhindre misbruget af børn.

Seksuelt misbrug og udnyttelse af især børn er simpelt hen sygt. Vi vil ikke finde os i det, sagde statsministeren engang. Vi vil børnepornoen til livs. Og derfor må vi lave om på straffeloven. Det er uacceptabelt, at salg og fremstil-

ling af børneporno kun kan straffes med maksimum 6 måneders fængsel.

Det synes vi i Venstre er alt for lidt. Venstre går ind for langt højere straffe på det her område. En markant højere strafferamme vil på en bedre måde markere samfundets afstandtagen fra denne modbydelige forbrydelsestype og samtidig gøre det strafferetlige værn mod seksuel udnyttelse af børn mere effektivt.

Vi ønsker også i Venstre, at det bliver muligt at varetægtsfængsle de mennesker, der udnytter børn, og også derfor må strafferammen hæves.

Venstre støtter, at der gives politiet mulighed for at få oplyst identiteten på udbydere af børnepornografisk materiale på Internettet, så vi derved kan forhindre, at der ligger børnepornografisk materiale på danske webservere. Problemet er naturligvis udbydere, som muligvis vil flytte deres materiale til udenlandske computere. Derfor opfordrer Venstre regeringen til at tage problemet op i internationale fora, i første omgang i EU. Om ikke andet gør vi det på denne måde mere besværligt at udbyde og dermed finde børnepornografi.

Desuden skal politiet have mulighed for at igangsætte en elektronisk overvågning af en hjemmeside for derved at finde ud af, hvem der besøger hjemmesiden med børnepornografisk materiale. Vi er godt klar over, at det teknisk kan blive vanskeligt, og at man ikke i alle tilfælde kan og vil kunne identificere besøgende, men det kan formentlig hjælpe med at speede op på processen mod bekæmpelse af misbruget af børn. Vi kan ikke sidde med hænderne i skødet.

Venstre er således meget enig i de forslag og intentionerne bag dem, vi behandler i dag. Dog ønsker vi i Venstre, at vi går endnu længere i bekæmpelsen af misbruget af børn. Vi mener nemlig, at det ikke kun skal være erhvervs-mæssigt salg eller erhvervs-mæssig udbredelse, der skal være strafbart efter straffelovens § 235, stk. 1. Vi ønsker, at alle, hvad enten de sælger, skaffer sig, udbreder eller fremstiller børnepornografisk materiale, skal kunne straffes, og ikke som det er i dag, hvor kravet om erhvervs-mæssig udbredelse indebærer, at private overdragelser eller private optagelser i enkelte tilfælde, selv om optagelsen eller overdragelsen sker mod vederlag, er straffri. Det mener vi i Venstre er uacceptabelt. Vi ønsker, at kravet i § 235, stk. 1, om erhvervs-mæssig udbredelse m.v. skal

fjernes. Enhver, der udbreder og fremstiller børneporno, skal kunne straffes.

Sexmisbrug af børn er modbydeligt og må stoppes, og vi lovgivere har en pligt til at gøre, hvad vi kan for at komme det her misbrug til livs. Derfor er en hårdere kurs mod børnemisbruget den rette vej at gå, og det kan ikke gå hurtigt nok.

Vi må øge beskyttelsen af børn mod seksuelt misbrug, og derfor havde vi i Venstre naturligvis gerne set, at det var justitsministeren og regeringen, der var kommet med et forslag om bekæmpelse af børnepornografi, som jeg opfordrede ministeren fra denne stol til at fremsætte allerede den 20. oktober i år.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Karen Rønde kom vidt omkring, men jeg vil godt spørge, hvad det er for en type af forbrydelser af kønsmæssig karakter over for børn, som i dagens Danmark efter den danske straflov ikke straffes, for det sagde fru Karen Rønde.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg vil bare gerne gøre fru Karen Rønde opmærksom på punkt 2 i Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag, hvor der står: »Bytning af børnepornografisk materiale sidestilles i strafmæssig henseende med erhvervmæssig udbredelse«.

Jeg gør opmærksom på det, for jeg synes, det fremgik af fru Karen Røndes tale, at Venstre vil skærpe kursen i forhold til både Det Konservative Folkeparti og Kristeligt Folkeparti på det område her, men mener fru Karen Rønde i virkeligheden ikke, at netop den passus i Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag tilfredsstiller det ønske, som fru Karen Rønde havde i forhold til, at man, om jeg så må sige, kunne komme efter dem, som ikke bare i erhvervmæssigt øjemed, men som f.eks. også ved at bytte billeder gjorde noget, som burde straffes?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det var rart at høre, at fru Karen Rønde opfordrede til internationalt samarbejde om bekæmpelsen af børnepornografi og udbredelsen af børnepornografisk materiale. Det var et vigtigt aspekt, som vi desværre savner i de tre forslag, der er fremsat her i dag, og som jeg

synes, fru Karen Rønde skal have ros for, at hun nævnte.

Men så brugte fru Karen Rønde megen energi på at sige, at strafferammerne skulle hæves, og det er da også udmærket, men det, der gør, at man kan bekæmpe børnepornografi effektivt, er jo, at risikoen for opdagelse bliver større.

Og dér vil jeg gerne spørge fru Karen Rønde, som indrømmede, at det her ville blive teknisk vanskeligt: Kan fru Karen Rønde garantere os, at de forslag, der er til behandling her i dag, vil være effektive til en hurtigere opklaring af børnepornografi på Internettet – Internettet, som jo er det rene anarki, og som vi derfor må håndtere efter de regler, der gælder for rent anarki, og det er meget, meget vanskeligt at finde ud af, hvad det er for regler? Kan fru Karen Rønde garantere, at de tre forslag, der ligger her i dag, vil være nogle, som kan sikre os, at vi har lettere ved at opspore børnepornografisk materiale på Internettet? Hvis ikke vi kan det, så hjælper det ikke noget, at vi lovgiver nu, så lovgiver vi ud i den blå luft, og så giver det en falsk tryghed.

(Kort bemærkning).

Karen Rønde (V):

Først til fru Anne Baastrup: Det er sådan i dag, som jeg også sagde i min tale, at der er et krav om erhvervmæssig udbredelse, det vil sige, at hvis man som privatperson optager misbrug af sine egne børn og f.eks. mod vederlag sælger det til naboen, så kan man ikke straffes efter § 235, stk. 1, som det er i dag.

Med hensyn til det andet spørgsmål fra Kristeligt Folkeparti om bytning, støtter vi da klart de intentioner, at enhver skal kunne straffes. Det er jo også det, jeg sagde, men vi synes, det skal fremgå klarere, at »erhvervmæssig« simpelt hen skal ud af straffelovens § 235, stk. 1.

Til fru Elisabeth Arnold: Desværre, jeg kan ikke garantere noget som helst, men som jeg sagde, så mener jeg bl.a., at med forslaget fra De Konservative, hvor man giver politiet mulighed for at få oplyst identiteten af udbydere af børnepornografisk materiale på Internettet, så kan vi forhindre, at der ligger børnepornografisk materiale på danske webservere.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Man skal altid passe på, når man bliver ivrig – den fejl begår jeg også nogle gange selv – for så begynder man at gøre tingene konkrete, og så

kan man komme til at begå fejl, og det er helt i orden. Men man er nødt til at holde fast i, at hvis en voksen laver børnepornografi med sine egne børn, så er vi ovre i nogle helt andre paragraffer i straffeloven til at straffhåndhæve det. Og hvis der er tale om et mindreårigt barn, altså under den seksuelle lavalder, ja, så er vi altså oppe i en strafferamme på 6 år, og hvis det er et barn under 12 år, så er vi oppe i en strafferamme på 10 år.

Så jeg vil sige til fru Karen Rønde, at jeg tror, det var en fortalelse, men det er bare vigtigt i debatten, også i forhold til befolkningen derude, at de ikke tror, at vi er så tåbelige herinde, at vi over for sådan nogle voldsomme overgreb mod børn kun vil give 6 måneders fængsel eller bødestraf. Vi er oppe i meget hårdere og berettiget lange fængselsstraffe, hvis man laver noget, der er så perverst.

(Kort bemærkning).

Karen Rønde (V):

Jeg er da ked af, hvis jeg ikke udtrykte mig helt klart, så jeg er meget glad for forståelsen fra justitsministerens side. Så jeg vil gerne rette det, hvis jeg sagde en fejl før. Hvis en privatperson optager børneporno af børn – ikke sine egne – og i et enkeltstående tilfælde sælger det til naboen, så kan han ikke straffes i medfør af § 235, stk. 1.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Men fru Karen Rønde må da være enig i, at det er strafbart, for hvis man optager børneporno, så medvirker man jo til det, og så er det jo omfattet af medvirkningsbestemmelserne, og så kan man straffes efter disse straffebestemmelser, som justitsministeren fortalte om før.

Jeg synes, det er i orden, at man kommer til at sige en fejl, men det er rent faktisk strafbart at krænke børn ved sædelighedsforbrydelser, og det synes jeg bare fru Karen Rønde skal sige heroppefra, det er okay.

(Kort bemærkning).

Karen Rønde (V):

Det er da herligt, at man har fået noget at bore i!

Det er sådan, at for at blive straffet efter de andre paragraffer, hvor man sexmisbruger mindreårige børn, skal man have forset til medvirken efter straffeloven, og jeg vil godt sætte spørgsmålstegn ved, at det kan bevises, at man har forset, når man optager børnemisbrug, at

man har forset til medvirken af selve misbruket. Det vil jeg gerne høre justitsministerens klare holdning til.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Nu skal jeg jo respektere den deling, der er – at domstolene er dem, der dømmer, men jeg er ikke i tvivl om, og det er Justitsministeriet ikke i tvivl om, at en person, der medvirker f.eks. ved at stå med fotoapparat eller med videooptagerudstyr og filmer eller fotograferer selve den seksuelle handling, vil blive dømt, og vi er langt oppe i mange års fængsel.

Så jeg tror, det er meget vigtigt for debatten i forhold til befolkningen, at man ikke går fejl her. Der, hvor vi bevæger os over i § 235, er altså, at man enten besidder, eller at man distribuerer, det er ud fra en økonomisk interesse. Så har vi en anden strafferamme, og det er den, vi alle sammen her i dag, de, der har haft ordet indtil nu, har tilkendegivet en vilje til at finde løsninger på også endda ved at se på stramminger i opadgående retning for strafferammen eller ved at løse det på den måde, vi har løst det på i andre sammenhænge, hvis det er de efterforskningsmæssige redskaber, vi vil styrke for politiet.

Den anden side er meget alvorlig, og der har vi heldigvis her i Folketinget været så fornuftige, at vi kan straffhåndhæve på meget, meget højere niveau.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg vil godt høre, om ministeren vil fastholde, at den, der står bag kameraet og filmer et seksuelt overgreb på børn, kan blive dømt, straffet for medvirken til selve overgrebet på børnene? Er det analogt med, at hvis man filmer et bankrøveri, så kan man blive dømt for medvirken til et bankrøveri, eller for den sags skyld tv-stationer, som bliver adviseret, når de autonome laver hærværk på Nørrebro, og kører ud og laver optagelser, viser det i fjernsynet, at de autonome smadrer hovedgaderne på Nørrebro, er det så medvirken til hærværk? Og kan man dømme dem for det? Det er noget interessant, så jeg håber, ministeren har et svar.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg skal gerne gentage det, jeg sagde før: Jeg er ikke i tvivl om, at en person, som medvirker ved optagelse af børnepornografisk materiale

dér, hvor den seksuelle akt finder sted, de modbydelige seksuelle overgreb, vil kunne straffes og endda med flere års fængsel.

Jeg er heller ikke i tvivl om, at hr. Tom Behnke godt ved det her, fordi vi jo har et princip i den danske straffelovgivning, hvor vi har et udvidet forsøgs- og medvirkeransvar, hvor vi jo ofte også i en europæisk sammenhæng må fortælle vores europæiske kolleger, at der er nogle områder, vi ikke behøver at nykriminalisere, fordi her kan man blive strafforfulgt i Danmark efter forsøgs- og medvirkeransvar.

Men vi vil meget gerne i den videre proces om det her fra Justitsministeriets side også redegøre for det i et skriftligt svar til Folketingets Retsudvalg, for jeg kunne da godt høre af den måde, hr. Tom Behnke spurgte på, og vel også på det, som fru Karen Rønde har sagt her i dag, at det kunne være vigtigt at få det afklaret også i en skriftlig form.

(Kort bemærkning).

Karen Rønde (V):

Jamen jeg er som sagt kun glad, hvis jeg kan blive klogere også nede i salen. Jeg vil gerne slå fast, at for os i Venstre er det, det jo drejer sig om, at enhver, der misbruger børn til sexmisbrug eller udbreder det her materiale, skal kunne straffes. Og jeg synes da, at denne her debat tyder på, at der er en vis uklarhed om, hvordan og hvorledes de her personer kan straffes.

Men som sagt vil jeg gerne blive klogere, og derfor kunne jeg godt tænke mig at høre fru Anne Baastrup og selvfølgelig også justitsministeren, for når der står i § 235, stk. 1, at den, som erhverver bla, bla, bla eller med forsæt hertil fremstiller, så vil det sige, at det »fremstiller«, der står i § 235, stk. 1, slet ikke er relevant i § 235, stk. 1, og i så fald hvis man er så sikker på, at det ikke er nødvendigt, hvorfor er det så ikke blevet fjernet, hvis man alligevel i samtlige tilfælde dømmes ved forsæt til medvirken?

Bendt Bendtsen (KF):

Vi har i dag hele tre forslag til behandling om det samme emne: bekæmpelse af børnepornografi. Det Konservative Folkeparti ønsker, at der skal gøres noget nu. Det er baggrunden for, at vi fremsatte vores beslutningsforslag, og den opfattelse deles af en stor del af befolkningen, en befolkning der over sommeren gentagne gang har måttet forarges over den eksplosive stigning i udbredelsen af børnepornografi.

Vi respekterer selvfølgelig, at der skal være lovkvalitet. Vi respekterer, at der skal nedsættes udvalg og lignende, men vi mener nok, at udvalget her måske har et ret bredt emne, og at man kunne have skåret ned. Nu får vi en delbetænkning, det kan vi så være tilfredse med, men det har taget for lang tid det her.

Sagen er af en så alvorlig karakter, at vi ikke føler, at vi kunne vente. Der var behov for en strafsøkærpelse, for vi føler ikke, at der er sammenhæng mellem en strafferamme på op til 10 år for misbrug af børn og en retspraksis for kommerciel udnyttelse og udbredelse af børnepornografi, som hidtil kun på det nærmeste har givet bødestraf.

Det er jo ingen hemmelighed, at skurken i dette her er Internettet. Alle de forjættende muligheder for fri kommunikation, som Internettet giver lovlydige og informationshungrende borgere, er et farligt redskab i hænderne på de pædofile; det er bagsiden af cyberspace.

Der er på mange måder tale om en ny form for kriminalitet, som vi hurtigst muligt må indrette lovgivningen til at tage højde for. I øjeblikket modtager politiet daglig adskillige anmeldelser om børnepornografi på nettet, men de har ikke optimale muligheder for at komme børnepornografien til livs. Det mener vi at der skal laves om på.

Kristeligt Folkepartis forslag er helt i tråd med vores eget, og det har vores fulde støtte. Forslaget fra Dansk Folkeparti indeholder en skærpelse af straffen på op til 6 år. Vi mener, at straffen for udbredelse af børneporno skal stå i rimeligt forhold til straffen for at begå selve overgrebet. Det gør den ikke nu, og det er derfor, vi er på banen med et forslag omkring de 3 år. Så kan vi være lidt skuffede over, at der er nogen, der mener, at man skal have et udvalg siddende for at have en holdning til, at tingene ikke hænger sammen.

Vi har den holdning i Det Konservative Folkeparti, at tingene ikke hænger sammen på nuværende tidspunkt, derfor mener vi, at en strafferamme på 3 år er det rigtige.

Med hensyn til Internettet så rummer det jo en dobbelt fare. Det giver pædofile i såkaldte ringe optimale muligheder for at udveksle billeder, og det kan bruges til at komme i kontakt med nye kunder, kunder der måske ikke tidligere efterspurgte børnepornografi, men som igennem diverse links, altså genveje til andre Internetsider, er kommet ind på en børneporno-

side. Så ruller lavinen og flere uskyldige børn vil blive mishandlet på det område.

Vi mener, at der skal sættes ind på to fronter: Vi skal skærpe straffen for udbredelse af børneporno, og vi skal give politiet mulighed for at få oplyst identiteten på udbydere af børnepornografisk materiale på nettet. Derfor skal der sættes ind på de to fronter, som vi har været inde på, både med hensyn til straffen og så med hensyn til at få brudt meddelelseshemmeligheden.

Vi mener i bund og grund ikke, at det skulle være nødvendigt for at have en holdning til de ting her – jeg vil efterfølgende komme ind på, når vi samler op i dag, at jeg da er tilfreds med, at ministeren i dag på det nærmeste har givet tilsagn om, at der bliver set på den her ramme – at man skal sidde og vente på, at det her pågår, indtil man får en lovgivning på området.

Anne Baastrup (SF):

Det her er ikke nemt. Der er ingen tvivl om, at det er ikke er nogen her i Folketinget, som ikke mener, at vi af al kraft skal forsøge at forhindre børnepornografi og især selvfølgelig forsøge at forhindre, at børnepornografi bliver etableret, at forbrydelsen sker, at et barn krænkes.

Spørgsmålet er bare, hvordan vi gør det på en sådan måde, at vi rent faktisk forhindrer fremtidige forbrydelser, at vi forhindrer, at børn i fremtiden krænkes.

Der er tre partier, der er kommet med nogle forslag, og jeg vil koncentrere mig i min ordførertale om Kristeligt Folkeparti, for det er min opfattelse, at det er Kristeligt Folkepartis forslag, der er mest gennemarbejdet, og det indeholder jo elementer, som også Det Konservative Folkeparti har, og så vil jeg ikke gå så dybt ind i forslaget fra Dansk Folkeparti, idet det er sådan en måske lidt plad måde at komme uden om de meget alvorlige problemer, der er, i forsøget på rent faktisk at komme i gang med at efterforske den her forbrydelsestype.

Jeg vil så starte med forsigtigt at spørge ordførerne for forslagsstillerne – fru Lissa Mathiasen har spurgt tidligere – som alle snakker om, at vi skal have gjort det sådan, at politiet kan komme ind og bryde meddelelseshemmeligheden. Hvem vil skrive under på, at det er en meddelelse, der ligger på Internettet? Kan det ikke også godt være et dokument? Kan det i virkeligheden ikke være et spørgsmål om ransagning? Er der nogen af ordførerne, der har gennemtænkt det her, og hvad er det så i givet

fald for nogle bestemmelser i retsplejeloven, der skal laves om? Det synes jeg i og for sig godt at man kunne tænke lidt over. Og det er også en af grundene til, at justitsministeren har nedsat det her udvalg for at finde ud af: Hvad er det for noget, vi har i hænderne?

Jeg har været på Internettet ganske få gange og har også læst om det i aviserne. Det er sådan mit forhold til Internettet. Men ikke desto mindre synes jeg, at det vil være ganske relevant at finde ud af det, før de forskellige ordførere eventuelt sender deres forslag i salen til eventuel vedtagelse.

Så er der spørgsmålet om strafferammen. Her vil jeg godt gøre opmærksom på de meget alvorlige diskussioner, vi havde i Retsudvalget, dengang vi i 1994 ændrede bestemmelsen i § 235. Sagen er den, at hvis vi laver strafferammen for høj, så betyder det, at folk fjerner billeder. Hvad betyder det? Det betyder, at der bliver behov for nye billeder. Og hvad betyder det? Det betyder, at der er nye børn, der krænkes.

Vores problem med lovforslaget dengang var, at det også var forbudt at besidde gamle billeder. De mennesker, som fortalte os om det, forklarede netop, at hvis vi også forbød de gamle billeder, betød det nye krænkede børn. Vi skal også se spørgsmålet om strafferammen i den sammenhæng. Jeg tror ikke, at de, der foretager den her type bytning, i og for sig tænker så meget i strafferammer. Det, de tænker i, er de billeder, der rent faktisk bliver byttet.

Derfor er det også vigtigt, at vi ikke udelukkende tænker i strafferammer, men tænker: Hvordan forhindrer vi fremtidig kriminalitet, fremtidig krænkede børn?

Så har Dansk Folkeparti et forslag om, at man logger de der filer ned i en 3 måneders tid. Jeg har snakket med forskellige datafreaks, og de siger, at det godt kan være en løsning, men de er bare ikke sikre på, at det er den rigtige løsning. Det kan gå i ganske kort tid, men så vil vi stå i en situation, hvor man bare formidler billeder på en anden måde.

Det, der er så utrolig vigtigt for SF, når vi skal i gang med overhovedet at lovregulere på Internettet, er, at vi ikke lovregulerer på en sådan måde, at vi bliver til grin over for alle de der forskellige edb-freaks. Og specielt vil det være ganske forfærdeligt, hvis vi bliver til grin på en lovregulering, når det drejer sig om børnepornografi. Det må ikke ske. Det må ikke ske!

Vi har stor forståelse for Kristeligt Folkepartis virkelig alvorlige forsøg på at tage det dér spæstetik dybere, men vi er usikre på, om det er det rigtige. Og så har jeg i den forbindelse et dumt spørgsmål. Der var en, der sagde: Jamen det der med webhotellerne, dér er da ikke noget i lovgivningen, der forhindrer politiet i at gå ind og kontrollere webhotellerne.

Vi har selv et webhotel i SF, og det kan hvem som helst gå ind og kigge på, uden at der skal en lovændring til. Og i den forbindelse kan man så også se de elektroniske fingeraftryk.

Så jeg vil afslutningsvis sige, at jeg synes, det er meget, meget vigtigt, at vi holder den her debat på en sådan måde, at vi får en lovregering, der bliver ordentlig, som er gennemtænkt, hvor ingen bliver til grin, og hvor vi først og fremmest forhindrer fremtidige krænkelse af børn.

Jeg ved godt, at der er partier – et enkelt – der går efter overskrifter i den her sag, men det er ikke rimeligt. Det er børn, der krænkelse, bare fordi der er nogle, der vil have nogle fede overskrifter om, at nu gør vi noget. Det man gør hjælper bare ikke spor.

Vi skal lave en lovgivning, der rent faktisk gør en forskel, og derfor tror jeg, det er absolut nødvendigt, at vi venter på Brydesholtudvalget, for de har altså nogle af de der freaks tilknyttet, som ved, hvad det handler om.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Når Det Konservative Folkeparti ikke har været dybt konkrete i beslutningsforslaget, er det netop, fordi vi ikke vil lægge os nøjagtigt fast på den linje.

Så efterlyser man, hvad der så kan gøres, for at politiet kan få oplyst det her. De folk, som vi har konsulteret i den her sag, og som arbejder med datakriminalitet, mener jo altså, at det kunne være en mulighed, at man i retsplejeloven indfører § 235 i § 781, hvor undtagelsesbestemmelserne ligger, eller at det her er muligheden ligesom ved andre ting, hvor man opererer med en strafferamme på under 6 år.

Derfor har vi som sagt ikke skrevet det ind på forsiden, men vi har skrevet i bemærkningerne til forslaget, at det kunne være en mulighed, fordi de dataansvarlige, der opererer med det her til daglig, siger, at det er det, de har behov for for at kunne komme ind på nettet. Derfor kan jeg sige, at det er en af årsagerne til, at

vi ikke har været så konkrete på det her område.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Fru Anne Bastrup nævnte to forslag, som hun ville gå lidt ind i, og så var der et forslag, hun ikke rigtig ville beskæftige sig med, fordi det var plat.

Så vil jeg godt spørge fru Anne Bastrup: Hvori består det platte?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg skal indledningsvis bekende, at jeg ikke er en computerfreak, men jeg forsøger mig alligevel lidt udi området, fordi det er nødvendigt, hvis vi skal tage stilling til, hvordan vi kan bekæmpe børnepornografi på nettet.

Når vi i bemærkningerne – og det er så kun i bemærkningerne for dog at komme med nogle forslag – har lagt op til, at man skal have pligt til at gemme logfiler i mindst 3 måneder, er det, fordi vi har ladet os inspirere af det, som gælder på teleområdet, hvor telefonvæsenet faktisk har pligt til at gemme teleoplysninger i 3 måneder.

Vi ved desuden, at man i EU-sammenhænge, nemlig i det østrigske EU-formandskab, faktisk har planer om det samme. Så det tror vi faktisk er én fremkommelig måde, som også andre tænker på, i øvrigt også i udlandet.

Det samme gælder sådan set også i spørgsmålet om de såkaldte hotlines, hvor vi også ved, at man i andre lande – enten ved lovinitiativer eller, ja, specielt ved faktisk at have truet med et lovinitiativ – har tvunget Internetudbydere til at gå sammen og lave fælles hotlines.

Derfor er det altså vores opfattelse, at man på dette område bliver nødt til mere end blot at rasle med sablen, også for at få udbydere til selv at tage nogle initiativer, der kan være med til at bekæmpe børnepornografi på nettet.

Når det gælder de såkaldte webhoteller, så anser jeg det, som fru Anne Bastrup siger, for at være usikkert, men jeg må alligevel sige: Man kan være usikker på det område, det er vi også, og vi er ikke computerfreaks, men jeg synes stadig væk ikke, at vi hver gang, vi skal tage nye initiativer på det område, skal nedsætte et udvalg. Så må man så indhente ekspertbistand uden om udvalget for at kunne komme nogle af de ting her til livs.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Først til hr. Bendt Bendtsen: Jeg har stor respekt for politiet, men jeg er lidt usikker på, om politiet med hundrede procents sikkerhed har ret i, at det, der foregår her, er meddelelse. Det vil være forfærdeligt, hvis vi laver det om i den tro, at det er meddelelse, og det så ender med, at dommerne siger, at det er et dokument. Det vil altså være ret usejt. Så derfor synes jeg, vi skal have helt styr på, hvad det er.

Og så spurgte hr. Peter Skaarup, hvorfor jeg mente, at Dansk Folkepartis lovforslag var plat. Det er simpelt hen ud fra den simple synsvinkel, at man ikke engang har gidet overveje, hvad strafferammen er for de mennesker, der foretager forbrydelsen. Strafferammen for de mennesker, der foretager forbrydelsen, er lavere end den strafferamme, man lægger op til for dem, der bytter et billede, måske et gammelt billede. Derfor synes jeg, det er plat. Samtidig bruger man som eksempel Hvidovresagen, hvor hr. Peter Skaarup jo er blevet belært om, at den far står til en straf, der ligger langt, langt over.

Så til hr. Jann Sjursen: Ja, men hvad så, når Bill Gates vinder den dér sag i USA? Så får han lov til at sende satellitter op, og så er der ikke længere nogen internetudbydere i Danmark, der overlever 5 minutter.

Det er så svært, det her. Men jeg har fået at vide, at jeg godt må støtte det der med logfilerne, der skal graves ned i 3 måneder, ingen tvivl om det. Men jeg forstår det ikke helt.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Når jeg spurgte fru Anne Baastrup om, hvad hun mener, der er plat, er det, fordi jeg helt ærligt ikke kan se, hvad der er plat i det her forslag.

Forslaget forholder sig til den konkrete ting, at vi gentagne gange har set, at kriminalitet på det her område er blevet straffet utroligt slapt. Og da er det vigtigt for Dansk Folkeparti, for hele Folketinget og for regeringen at signalere, at det kan vi ikke acceptere.

Og så er det, at jeg synes, at det svar fra fru Anne Baastrup, som kom på det spørgsmål, som jeg stillede, er meget plat. Jeg synes, at det bærer præg af, at netop SF er et af de partier, der er medvirkende til, at der på området her er en afgrundsdyb forskel mellem befolkningens retsbevidsthed og lovgivningen som sådan.

Det er derfor, at jeg ikke forstår, at partierne herinde ikke er villige til nu at signalere, at der skal strammes op på det her område, og jeg forstår ikke, at SF vil være det her bekendt, for jeg går ud fra, at også SF er enig i, at det her er noget svineri, og at det skal dømmes langt hårde, end det er tilfældet i dag.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fra SF's side går vi seriøst ind i behandlingen af forslag, der er blevet udarbejdet på en seriøs måde. Og derfor har jeg valgt ikke at bruge ret meget længere tid på min ordførertale på Dansk Folkepartis forslag, end Dansk Folkeparti selv har brugt på at udarbejde lovforslaget.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Peter Skaarup som ordfører.

Peter Skaarup (DF):

Det her er jo et spørgsmål, som vi diskuterede senest i 1994, hvor der kom en ændring, som trods alt gik i den rigtige retning. Det blev nemlig strafbart at udbrede det her, og straffen blev så maksimum 6 måneders fængsel. Men realiteterne er jo desværre, at når vi ser eksempler på sager af den her karakter, så er straffene jo ikke på 6 måneder. De er noget lavere, måske bliver der ikke engang tale om, at der idømmes fængsel.

Derfor er det altså nogle vigtige signaler, som vi i dag sender fra Folketinget til regeringen, og som regeringen sender til befolkningen: at man tilsyneladende ikke på det her tidspunkt er villig til at gøre noget ved sagen.

Jeg skal erkende og være positiv over for, at justitsministeren har sagt her fra Folketingets talerstol, at han er villig til, når datakriminalitetsudvalget er færdigt med sin beretning, at se på en forhøjet strafferamme.

Men det ændrer altså ikke på det faktum, at vi i dag og i morgen og i overmorgen kommer til at se kriminalitet på det her område. Vi kommer til at se, at børneporno bliver udbredt på en måde, som vi ikke bør kunne acceptere i et retssamfund, og som jeg heller ikke tror at befolkningen accepterer.

Så er det, at bl.a. Dansk Folkeparti i bemærkningerne advarer imod den tilstand, vi så i Belgien i 1996, hvor der godt nok var tale om noget grovere kriminalitet, fordi det var misbrug af børn – der var også drab indblandet –

det var skandalen omkring Marc Dutroux, hvor vi i sommeren 1996 så hele den belgiske befolkning reagere mod denne pinlige slaphed fra regeringens side, hvor befolkningen rejste sig i protest. Man må ikke håbe, at det er det, der skal til, for at Folketinget vågner op.

Jeg håber selvfølgelig også, at regeringen vil gøre noget, når beretningen kommer. Men kendsgerningen er bare, at regeringen så nemt som ingenting kunne følge de bidrag, som politiet er kommet med i den her sag. De mennesker, der sidder med sagerne til daglig, siger jo, at man nemt kunne sørge for, at politiet kunne få de hjælpemidler, der skulle til for at finde ud af, hvem det er, der gør det her, og dermed indtil en vis grad få bugt med kriminaliteten.

En anden sag er så selvfølgelig strafferammen. Og dér må vi nok sige, at i Dansk Folkeparti mener vi sådan set ikke, at det her kan strammes nok, sådan som situationen er lige nu.

Ved den her form for kriminalitet talte vi tidligere om 1, 2, 5 eller 10 billeder, men nu taler vi altså om 10.000, 20.000 eller 40.000 billeder via Internettet. Det vil sige, at kriminaliteten, udbredelsen er langt værre og langt grovere, end vi har set tidligere, og derfor er det altså vigtigt, at Folketinget her strammer sig an.

Så er der spørgsmålet om, hvornår der kommer til at ske noget. Og dér vil jeg igen gribe fat i det problem, som Kristeligt Folkeparti også har nævnt i dag, som jeg ser i, at når der er tale om økonomiske katastrofer eller økonomiske udsving i samfundet, så er man villig til fra dag til dag, stort set, at lave ændringer i lovgivningen. Så kan man lave en pinsepakke i løbet af mindre end en måned og lave en hel masse initiativer, der berører den enkelte danskers hverdag utrolig meget. Efterfølgende bliver der så nedsat udvalg, og der bliver lappelovgivning, som skal rette op på de her misforhold. Men når det gælder en så simpel ting som at stoppe den her form for kriminalitet via højere straffe, via forbedrede muligheder for politiet, så er man altså ikke villig til at gøre noget, i hvert fald ikke på kort sigt.

Faktisk er kendsgerningen, at det var i oktober 1997, at man traf beslutningen om at nedsætte det her udvalg. Det vil sige, at der går fra oktober 1997 og i hvert fald til foråret 1999, som justitsministeren har nævnt i dag, før der kommer til at ske noget.

Og så ved vi jo godt, at når Justitsministeriet skal give deres kommentar til den rapport, der kommer, når der skal laves lovgivning, og når der skal være debat, så går der endnu længere tid. Det vil sige, at de meget simple hjælpemidler, som politiet har brug for, muligvis først kan komme til at træde i kraft fra og med den 1. januar år 2000. Og hvor mange billeder, hvor meget kriminalitet har vi så ikke set i den mellem-liggende periode?

Det er det, der er så frygtelig forkert, ved at Folketinget ikke tager det her seriøst og regeringen ikke tager det her seriøst.

Jeg håber sådan set, at der vil være politikere her i Folketinget, også fru Lissa Mathiasen og andre, der har tilkendegivet, at de tager afstand fra det her, som via deres ord og holdninger, via deres stemmeafgivelser, når det her forslag kommer til tredjebehandling sammen med forslagene fra Kristeligt Folkeparti og De Konservative, vil signalere, at de vil ende ud med trods alt at støtte forslaget i en eller anden form.

Måske kan vi i Retsudvalget blive enige om, at det godt kan være, at vi skal gemme det med strafferammerne til Datakriminalitetsudvalget er færdigt, men lad os dog trods alt give hjælpemidlerne til politiet. Lad os støtte chefen for den afdeling, der har med det her at gøre i politiet, giv ham de hjælpemidler, der skal til. Lad os dog i det mindste gøre det inden så længe.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Peter Skaarup talte om, at det var krænkende for befolkningens retsbevidsthed, hvis ikke man ville gøre noget på det her område.

Men hvad tror hr. Peter Skaarup er det største problem i forhold til befolkningens retsbevidsthed: at påstå, at man ikke vil gøre noget, at påstå, at der ikke allerede i dag skulle være høje strafferammer for overgreb mod børn, og at påstå, at man ikke i Danmark vil kunne straffe folk, der udsætter børn for det, som de bliver udsat for i Belgien? Eller er det at krænke folks retsbevidsthed at påstå, at bare vi indfører de høje strafferammer, som vi altså rent faktisk allerede har for overgreb, så skulle vi straks kunne løse hele problemet med børneporno på Internettet over hele verden, som alle har adgang til fra Danmark?

Og så har jeg flere gange både fra hr. Peter Skaarup og andre hørt om de ting, de simple

hjælpemidler, som politiet efterspørger. Hvad er det helt konkret for simple hjælpemidler, der ville gøre politiet i stand til straks at gå ind og bekæmpe børneporno, og som de ikke allerede har mulighed for i dag, og som man ikke bare kan gå ind og bruge, fordi Internettet rent teknisk rejser en masse problemer, som vi ikke bare kan løse ved at hæve strafferammen til 6 år?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg stillede før hr. Peter Skaarup det spørgsmål, om ikke vi kunne få en forklaring på, netop hvad det er, der er så simpelt her – en forklaring, der går på, hvorfor hr. Peter Skaarup bliver ved med at stå og sige, at det er simpelt set i forhold til, hvornår det er meddelelseshemmelighed, hvornår det er edition, hvornår det er ransagning.

Jeg vil derfor godt bede hr. Peter Skaarup om her at give en meget klar definition på, hvorfor man mener, Internettet hører under meddelelseshemmelighed, og hvorfor edition ikke har med Internet at gøre. Det er lige nøjagtig derfor, vi synes, det er vanskeligt, nemlig fordi den afgrænsning ikke ligger klart for øjeblikket.

Men jeg håber, vi kan få et klart svar fra hr. Peter Skaarup, fordi jeg kan forstå, det er meget simpelt i hr. Peter Skaarups tankegang.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Lige for at sammenfatte det, så var der to spørgsmål. Det ene var fra fru Line Barfod, der sagde, at der var partier herinde, der var medvirkende til, at man ligesom sagde, at det stort set var legalt, og at der ikke var en særlig høj straf for misbrug af børn. Det har jeg aldrig sagt heroppe fra talerstolen. Det har Dansk Folkeparti aldrig ment.

Der er nogle høje strafferammer for det i dag, men det, der er kernen i det, er jo de tilfælde, hvor vi har set den store udbredelse via Internettet, og det er udbredelsen dér af det materiale, som jo skal laves på en eller anden måde, der er det store problem for os. Det er dér, vi ser, at strafferammerne er alt for slappe i dag. Der er det 6 måneder, der er maksimumstraffen, og det gives meget sjældent i de her tilfælde.

Det er rigtignok, at denne her 40-årige familiefar fra Hvidovre har nogle andre forhold end netop sexmisbruget, der gør, at han kan døm-

mes hårdere. Men hvis det bare var udbredelsen af de 40.000 billeder, kunne han jo ikke dømmes en hårdere straf end de 6 måneder, og det er altså dér, vi gerne vil signalere en kraftigere reaktion fra samfundets side.

Så spørger både fru Lissa Mathiasen og fru Line Barfod, hvilke hjælpemidler politiet har brug for.

Dér har politiet sagt meget klart: Hvis strafferammen var maks. 6 år, kunne de helt pr. automatik gå ind og kræve at få at vide, hvem det var, der stod bag denne udbredelse af 40.000 eller 20.000 billeder, eller hvor mange det nu var. Det er strafferammen ikke, og det ser den heller ikke ud til at blive.

Men Folketinget kunne uafhængigt af en ændring af strafferammen lige så vel, som det er tilkendegivet både fra De Konservative og fra Kristeligt Folkeparti i deres forslag, give politiet mulighed for at gå til udbyderen og sige: Vi vil altså have at vide, hvem det er, der har lavet det svineri, hvem det er, der har kommet det her svineri på nettet eller på chat, eller hvor det nu ligger henne på Internettet.

Det er dér, at Dansk Folkeparti lige så vel som de to andre partier vil ind og sige: Vi må have mulighed for at finde ud af, hvem der står bag det her. Det har politiet ikke i alle tilfælde i dag, og det hjælpemiddel skal de have. Det kan vi få at vide bl.a. i Retsudvalget ved at invitere kompetente folk på det her område.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg kan forstå, at jeg skal gøre mit spørgsmål endnu mere enkelt for at få et svar på det, og det vil jeg så prøve.

Kan hr. Peter Skaarup forklare mig, hvorfor det at gå ind og få mulighed for at gribe ind i forhold til Internettet ikke hører under editionsreglerne?

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg er i hvert fald tilbøjelig til at være enig med hr. Peter Skaarup i, at vi skal have forhøjet strafferammerne, men jeg synes alligevel, at det er vigtigt at få afklaret i forhold til Dansk Folkepartis forslag, om hr. Peter Skaarup ikke alligevel er enig i, at det er betænkeligt at hæve strafferammerne helt op til 6 år for erhvervs-mæssig udbredelse af børnepornografi, fordi man jo så netop, som vi også skriver i vores beslutningsforslag, nærmest får nogle straffe-

rammer, der kolliderer med strafferammerne for andre alvorlige forbrydelser som blufærdighedskrænkelser, hvor der er en strafferamme på 4 år, samleje med børn under 15 år, hvor den er 6 år, og voldtægt, hvor den også er 6 år.

Det er i hvert fald noget af det, der gør Kristeligt Folkeparti skeptisk over for Dansk Folkepartis forslag.

Men ønsker hr. Peter Skaarup og Dansk Folkeparti så at øge strafferammen på de andre områder her eller hvad? For ellers synes jeg ikke, der er rimelige proportioner i Dansk Folkepartis forslag.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det sidste var vist det, man kalder et ledende spørgsmål. For det er helt rigtigt forstået af hr. Jann Sjørnsen: Vi ønsker faktisk at hæve strafferammerne også på andre områder i retssystemet i dag. Men man er nødt til, når man stiller et forslag om det, at gøre det præcis til den lov, det drejer sig om. Men der er altså også andre forslag på vej fra vores hånd.

Så til fru Lissa Mathiasen: Jeg tror, vi kan tage en lang debat om teknikken heroppefra, men det, der står tilbage, er, at det er politikerens opgave at formidle de holdninger videre til den lovgivning, man har. Og hvis man har den lovgivning, at politiet skal have de hjælpemidler, som de beder om, så synes jeg, vi i Retsudvalget skal invitere de kompetente folk ind og høre, hvad det er, der præcis skal til, for at de kan få de hjælpemidler meget hurtigt. Det er det, jeg har lagt op til også i Retsudvalget.

Sonja Albrink (CD):

Lad mig med det samme slå fast, at CD støtter tankerne, der ligger bag de initiativer, som tre af Folketingets partier her har taget.

Seksuelt misbrug af børn er efter min opfattelse en af de værste forbrydelser, der kan begås. Personer, som dyrker dette misbrug uanset i hvilken form, fortjener simpelt hen både den dybeste foragt og en hård straf. CD er derfor enig i, at strafferammen for erhvervsmæssig udbredelse af børnepornografi skal hæves, og vi er også enige i, at politiet skal have de fornødne efterforskningsmuligheder for at finde frem til disse bagmænd.

Det, CD går ind for, er en gennemgribende lovregulering, som et bredt flertal står bag. Her skal dels fastsættes straf i forhold til forbrydelsens karakter, og dels skal politiet have de nød-

vendige redskaber til at bryde de efterforskningsmæssige problemer, der er opstået som følge af Internettets udbredelse.

Endelig skal man, så vidt det overhovedet er muligt, forebygge, at udbydere af børnepornografisk materiale overhovedet får adgang til at sprede deres materiale via Internettet eller andre kanaler.

Såvel Det Konservative Folkeparti som Kristeligt Folkeparti har udarbejdet nogle absolut sikre forslag, som CD under andre omstændigheder gerne havde støttet. Men vi mener faktisk, at dette emne egner sig dårligt til selvstændige politiske markeringer, og vi mener også, at det havde tjent forslagsstillerne til ære i stedet at fremsætte et fælles forslag. Dette er en af grundene til, at vi i CD ikke har fremsat vores eget forslag. Og at vi ikke har fremsat vores eget forslag bygger jo på, at vi skal finde løsningen i Brydenholtsudvalget, som justitsministeren jo nedsatte allerede i oktober 1997.

Det udvalg skal bl.a. netop vurdere de problemstillinger, og så vidt jeg er orienteret, så behandler en arbejdsgruppe som sagt alle de her ting, og det skulle så gerne munde ud i, at vi i løbet af det kommende nye år forhåbentlig får fastlagt nogle lovinitiativer, som kan tage hånd om de her problemer.

Man må jo trods alt kunne forvente, at et ekspertudvalg, der har haft over et år til at arbejde med tingene, kan forelægge nogle nuancerede vurderinger og løsninger. Vi er som sagt i november 1998, og det siges, at der barsles med en delbetænkning. Tidspunktet taget i betragtning synes vi i hvert tilfælde i CD, at man skal afvente den delbetænkning.

Så vil jeg selvfølgelig til sidst gerne opfordre ministeren til, hvis der er en mulighed, at fremskynde den delbetænkning, fordi vi som sagt er helt enig med forslagsstillerne i, at det haster.

Men alt i alt, lad os afvente og få det bedste resultat på bordet.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

At der skal gøres en stor indsats for at bekæmpe børneporno, kan vi alle sammen meget hurtigt blive enige om her. At udnytte børn seksuelt er noget svineri. Derfor er det også så væsentligt, at de metoder, vi vælger til bekæmpelse, er de metoder, der bedst opfylder formålet,

og samtidig skal vi så også sikre, at retssikkerheden er i orden.

Derfor er Enhedslisten enig i, at vi må afvente, at Brydesholdtvalget kommer med deres forslag, så det bliver gennemarbejdet, og så vi sikrer, at vi når målet, herunder at vi får afklaret de problemer, der er i forhold til Internettet, hvor der jo både er hele problemet omkring censur og ytringsfrihed og de rent praktiske problemer med, hvordan man overhovedet går ind og kontrollerer noget på Internettet, og også problemerne med overvågning af et stort antal uskyldiges maskiner.

Problemet er jo, at det i mange tilfælde ikke er muligt for politiet at nøjes med at aflytte en enkelt edb-maskine, men det er nødvendigt at aflytte en hel server. Hvis politiet f.eks. får mistanke om, at der en her på Christiansborg, der har forbindelse med børneporno på Internettet, så kan de ikke gå ind og aflytte en bestemt maskine. De er nødt til aflytte alle maskiner med adressen ft.dk, i håb om at de så kan finde frem til, hvem det er.

Tele Danmark gemmer allerede i øjeblikket oplysninger om telefonforbrug i 400 dage, og de fleste internetudbydere gemmer oplysninger om besøg på Internettet på deres hjemmesider. De gør det med det formål at kunne fremsende regninger til deres kunder, som typisk betaler afhængigt af antallet af besøg på hjemmesiden. Så de oplysninger har politiet mulighed for at få udleveret, hvis det er firmaer i Danmark.

Men her har vi så hele den store diskussion om alle de elektroniske spor, som vi i dag efterlader os overalt, hvor vi færdes. Det er en stor og vigtig retspolitisk diskussion, hvor høj grad af overvågning vi ønsker i samfundet, hvor meget vi skal have i de spor, og hvor meget politiet skal have adgang til dem.

Enhedslisten vil gerne støtte forslaget om at ændre retsplejeloven, så politiet kan foretage indgreb i meddelelshemmeligheden i sager om børnepornografi, men vi tror bare ikke, det hjælper særlig meget i forhold til udbredelse via Internettet.

Vi vil også gerne opfordre til, at politiet fortsat bruger mange ressourcer på det her område, at man løbende sørger for at have de nyeste edb-maskiner og programmer, at have veluddannet personale og mulighed for at trække på de bedste edb-kyndige i landet, således at politiet får mulighed for at efterforske og finde de personer, der tjener penge på at udbyde børnepornografisk materiale. Så vidt vi har for-

stået, er det noget, der mere handler om at være hurtig og effektiv end om, hvilke strafferammer der er.

Enhedslisten kan godt støtte, at strafferammen for erhvervsmæssig udbredelse af børnepornografisk materiale hæves til 2 eller 3 år, men vi vil samtidig gøre opmærksom på at de, der beskæftiger sig med børneporno, fordi de seksuelt tænder på billeder af børn, bør komme i behandling og ikke i fængsel, så vi kan forebygge, at de igen begynder at beskæftige sig med børnepornografisk materiale.

Men sammenfattende: Vi må vente på, at der kommer et forslag fra udvalget, så vi kan gribe ind på en ordentlig måde.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Tom Behnke som ordfører.

Tom Behnke (FP):

Børneporno er en ganske alvorlig sag, og det er formentlig også derfor, vi ser, at der i dag foreligger forslag både fra Det Konservative Folkeparti, fra Dansk Folkeparti og fra Kristeligt Folkeparti. Og hvis jeg ellers havde nået det, havde der såmænd også foreligget et forslag fra Fremskridtspartiet, og jeg kunne høre på CD og har tidligere set pressemeddelelser fra CD om, at CD faktisk har gjort sig de samme tanker.

Så det her er jo i virkeligheden noget, der interesserer os alle, og noget, som vi alle har beskæftiget os meget med, fordi alle tager så stærkt afstand fra det, og det gør vi naturligvis også i Fremskridtspartiet.

Når jeg kigger på området her, mener jeg, der er tre mål, vi skal nå, når vi ændrer spillereglerne:

Vi skal opnå, at det bliver muligt at varetægtsfængsle de personer, som overtræder denne lovgivning. Det kræver enten, at strafferammen bliver sat op, eller en særlig undtagelse eller dispensation.

Det andet, jeg mener vi skal tage fat på, er, at politiet og anklagemyndigheden skal have mulighed for at foretage indgreb i meddelelshemmeligheden. Igen fordrer det enten, at strafferammen sættes op, eller en undtagelse på lige præcis det punkt.

Og det tredje element er muligheden for øvrige retslige skridt, herunder ransagning.

Der er ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet mener, at ikke blot erhvervsmæssig, men sandelig også enhver anden form for udbredelse af børnepornografisk materiale skal straffes

langt strengere, end det sker i dag, og for Fremskridtspartiet lyder det fornuftigt at sætte straf-ferammen ved de 3 år.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at når man vejer både fordele og ulemper, og når man vejer både de skærpene omstændigheder og de formildende omstændigheder, så er 3 år et fornuftigt og rimeligt sted at lande, men det skal ikke bare være for den erhvervsmæssige udbredelse: det skal gælde enhver form for udbredelse af børnepornografisk materiale.

Jeg kom til at se en artikel i Ekstra Bladet fra den 9. juni i år, altså fra i sommer, som drejede sig om en 51-årig fra Frederiksberg, der var sluppet med en bøde på 2.800 kr. for 24 års handel med sadistisk børneporno. Og dér må jeg nok sige, at når det er sådanne straffe, der bliver afsagt ved domstolene her i Danmark, er der et alvorligt behov for at få strammet det op.

Men jeg mener også, at vi skal have strammet det op med hensyn til at give strengere straffe for besiddelsen, altså at det ikke kun er distributionen, men også selve besiddelsen, der skal være strafbar. Og det er den i dag, men i dag kan den kun straffes med bøde, og dér mener vi i Fremskridtspartiet, at den også skal straffes hårdere – ikke så hårdt som distributionen, men alligevel godt deropad, for som man siger: Hæleren er lige så god som stjæleren.

Og det er helt givet, at hvis der ikke var nogen, der var med til at distribuere de her ting, ville der blive lavet langt mindre af den slags materiale. Så de, der er med til at distribuere det her, er en væsentlig årsag til, at det overhovedet finder sted.

Så er der hele internetproblematikken, hvor vi jo ved, at det for så vidt er tilladt at distribuere det på Internettet, så længe man gør det privat, og så længe man ikke får nogen økonomisk fordel af det. Men dér er det jo sådan, at det ikke er tilladt at besidde det, og det er egentlig lidt et paradoks. Og dér bør det selvfølgelig være sådan, at begge dele er strafbart, og det bør være sådan, at politiet kan få oplyst, hvem der er udbyderen, hvem der står bag de forskellige internethjemmesider?

Så er der grovheden i billederne, hvor jeg synes, Kristeligt Folkeparti har fat i noget af det rigtige, et element, som jeg ikke har kunnet finde i de andre forslag, men som jeg ligesom Kristeligt Folkeparti mener det er utrolig vigtigt at vi får taget fat på. Grovheden skal jo ikke være afgørende for, om det er strafbart efter den ene eller den anden paragraf eller efter det

ene eller det andet stykke. Det må være sådan, at det er ulovligt at handle med disse børnepornografiske materialer, også hvor børn optræder alene.

Det skal også være ulovligt at have billederne liggende derhjemme. For man kan sige, at i dag er det jo for så vidt strafbart at handle med billederne, men det er ikke strafbart at besidde dem, for dér skelner man meget mellem, om børnene indgår i nogle egentlige seksuelle overgrebssituationer eller det bare er nøgenbilleder af børn. Og dér må vi nok sige, at den grovhedsvurdering kunne man komme ud over ved simpelt hen at sige: Det er ikke det, det handler om; det handler om, at hvis man har pornografiske billeder af børn, så er det strafbart, hvad enten de er i en misbrugssituation eller ej.

Derfor synes jeg, Kristeligt Folkepartis forslag er et godt forslag.

Det eneste sted, hvor vi i Fremskridtspartiet er nødt til lige at slå bremsen i, er ved punkt 3 i Kristeligt Folkepartis forslag, nemlig det om logfilerne. For hvorfor skal enhver udbyder i Danmark, og dem er der jo temmelig mange af – vi hørte lige, at SF er en af dem, og Fremskridtspartiet er en anden, og jeg tror faktisk, alle partier i Folketinget har en hjemmeside – hvorfor skal alle disse tusinder af mennesker i Danmark, som har en hjemmeside, nu besværes med at lave logfiler og gemme dem i 3 måneder, fordi der er nogle få, der ikke kan finde ud af at overholde lovgivningen?

Lad os dog i stedet gå efter dem, der er forbryderne, i stedet for at indføre bureaukratiske belastninger for hele befolkningen. Men lad os diskutere det, for hvis det er den eneste mulighed, vi har, må vi bruge den mulighed, men jeg håber, vi kan finde en anden mulighed.

Men ellers er Kristeligt Folkepartis forslag et godt forslag.

Man kan sige, at det mangler det element, som jeg har omtalt, hvor Fremskridtspartiet har det synspunkt, at der skal være en højere straf for besiddelsen af børnepornografisk materiale.

Og Kristeligt Folkeparti mangler også den vinkel, at distributionen af børnepornografisk materiale på Internettet gøres strafbar. Men det kan være, at det ligger i Kristeligt Folkepartis punkt to, som nemlig handler om, at det ikke kun er den erhvervsmæssige, men enhver form for udbredelse. Og hvis det er med dér, så er det fint, og så må vi jo se i øjnene, at Kristeligt Folkepartis forslag formentlig er det bedste af de tre.

Men forslaget fra Det Konservative Folkeparti er sådan set også et ganske godt forslag.

Man kan sige, at det er noget mere snævert, for det forholder sig stort set kun til strafferammerne og politiets muligheder for efterforskning.

Der er ikke noget galt med forslaget fra Det Konservative Folkeparti; det er et udmærket forslag, men det mangler en del elementer, som jeg har været inde på i min ordførertale.

Så er der forslaget fra Dansk Folkeparti, som jo ligesom er trumfen, for det er jo spar es, der bliver smidt på banen: ikke nok med 6 måneders fængsel og ikke nok med 1½ år eller 3 år, nej, der skal være 6 års fængsel i strafferammen, og så kan man godt sige, at man har overtruffet alle de andre.

Men spørgsmålet er: Hvad opnår man ved at sige, at strafferammen skal være 6 år? Ja, det er et faktum, at man på den måde foretager en tolvdobling af den strafferamme, der er i dag, og det er jo nok en noget voldsom udvidelse på en gang. Det er den ene indvending.

Den anden indvending er, at i det øjeblik strafferammen bliver 6 år, er det for det første en højere strafferamme end den strafferamme, der gælder for den, der foretager overgrebet, og det er jo et paradoks i sig selv, synes jeg nok. Men for det andet er 6 år jo f.eks. den samme strafferamme som for en fuldbyrdet voldtægt, og jeg mener, at distributionen af nogle billeder, som man måske har lånt af en, der har fået dem af en, som kender en eller anden, der har lavet dem, ikke kan sammenlignes med dét, og derfor skal strafferammen heller ikke være den samme. Ellers ville det betyde, at vi forhøjede strafferammerne for alle de andre forbrydelser ganske betragteligt. Men det kan jo være, det kommer i et andet forslag.

Men det er lidt synd, at Dansk Folkeparti på den måde ligesom får skudt over målet, for meningen med forslaget er jo god nok, og det er jo dér, vi i virkeligheden alle sammen er enige her i Folketinget.

Vi er alle enige om, at vi skal have stoppet det her svineri, men der er forskellige holdninger til, hvordan man stopper det. Og vi har hørt både SF og Enhedslisten tale meget om, at det er bedre, at vi prøver på at forebygge og behandle osv., og det er jeg helt enig i. Fremskridtspartiet er enig i, at vi taler om syge mennesker, der har brug for hjælp, men det udelukker ikke, at vi i Fremskridtspartiet samtidig har det synspunkt, at de, der gør det her,

skal have en ordentlig straf. Og i forbindelse med den straf foretager man så i øvrigt behandlingen af de mennesker, så de lader være med at gøre det igen en anden gang. De skal have sådan et drag over nakken, at de aldrig nogen sinde glemmer, at det, de har gjort, vil vi ikke finde os i foregår.

Så er der regeringens vinkel på det hele, og den er, at der er nedsat et udvalg, og at man i øvrigt vil afvente, hvad det udvalg når frem til. Det synes jeg næsten er det dårligste argument, vi har hørt i dag, og jeg er enig med de ordførere, der har sagt, at det kan vi ikke blive ved med at vente på. For det er et faktum, at i den verden, vi lever i, vil der med teknologiens udvikling komme nye muligheder hver eneste dag, og hvis man, hver gang der kommer en ny mulighed, skal nedsætte et udvalg, der skal sidde og arbejde i et halvt eller et helt år eller måske længere, så er vi håbløst bagefter. Og dér er jeg enig med andre ordførere, bl.a. hr. Jann Sjørnsen: Lad os dog tage fat; hvis vi er enige, så lad os lovgive, og hvis det udvalg så kommer med noget helt revolutionerende, så lad os se på det til den tid. Jeg tvivler på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nu gjorde hr. Peter Skaarup jo så udmærket rede for Dansk Folkepartis holdning til strafferammen for børnepornografi. Og jeg noterede mig bare, at hr. Tom Behnke fra Fremskridtspartiet sagde, at hvis hr. Tom Behnke havde været lidt mere vågen eller havde haft lidt mere tid, så var der også kommet et forslag fra Fremskridtspartiet.

Så kan man måske fundere lidt over, hvad strafferammerne så havde været, og om det ikke havde været bedre at sige fra starten: Jamen okay, der er de forslag her, og vi tilslutter os måske et eller to af dem eller måske alle tre, alt efter hvordan det kommer til at se ud i den nærmeste tid, hvor behandlingen skal finde sted. Men jeg opfattede det faktisk lidt, som om hr. Tom Behnke selv havde pønset på et forslag, hvis der bare havde været tid – ikke fordi der er kommet tre andre, men hvis der bare havde været tid.

Må jeg så bare gentage, at Dansk Folkeparti mener, at strafferammerne generelt skal sættes op. Hr. Tom Behnke nævnte, at strafferammen for fuldbyrdet voldtægt er 6 år, og det mener

jeg bestemt også er for lidt, så det synes jeg er en dårlig sammenligning.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jamen der er for så vidt ingen grund til, at vi taler os fra hinanden, for vi er jo alle her enige om, at der skal gøres noget ved det her område. Det, man kan diskutere, er: Hvordan gør vi noget, og hvor meget gør vi, og hvor høj skal strafferammen være? Og som jeg sagde i min ordførertale, er det min og Fremskridtspartiets vurdering, at en strafferamme på 3 år er et godt sted at lande p.t. Hvis det så viser sig med tiden, at det er for lidt, så må vi se på det igen. Men jeg mener nok, at alene det, at vi foretager en seksdobling af strafferammen, indfører en strafferamme, der er seks gange højere, end den er i dag, er dog noget af en udvidelse.

Og med hensyn til, at vi i Fremskridtspartiet havde intentioner om at fremsætte et forslag: Det har regeringen sådan set også tilkendegivet, men regeringen venter altså på et udvalg. Og jeg har tidligere i sommer hørt CD udtale, at CD også ønskede at fremsætte et forslag på det her område. Og på samme måde ønsker vi i Fremskridtspartiet det også, og grunden til, at vi ikke har fremsat det, er jo ikke, at der allerede ligger tre forslag her; det er såmænd, fordi vi ikke har nået det.

Jeg er positiv over for alle tre forslag, jeg mener, at der er noget rigtigt og noget godt i alle tre forslag, men det var ligesom for at foretage en prioritering, og det var så det, jeg forsøgte på at gøre i min ordførertale. Men det kan godt være, at det er helt overflødig at foretage den prioritering, for alle tre forslag handler om, at vi skal gøre noget, og når vi er enige om dét, så lad os dog gøre det.

Så kan man sige, at de tre, der her har fremsat forslag, og vi andre i Folketinget, der er enige, og det vil faktisk sige os alle sammen, jo egentlig burde have sat sig om bordet og fundet ud af et fælles forslag, hvor der er en fælles linje i, hvad det er, vi vil gøre, og det kunne vi så gøre. Og hvis regeringen ikke ville være med, kunne vi, der sidder i opposition, gå sammen og sige til regeringen: Vi har ikke tålmodighed, så nu laver vi vores eget. Og jeg tror, vi godt kunne være blevet enige om et eller andet niveau at lægge os på, og så havde vi løst problemet.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KRF):

Børneporno er en modbydelig forbrydelse. Der sker voldsomme overgreb mod børn, for at børneporno kan fremstilles, og de bliver ødelagt for livet. Derfor er børneporno ikke bare uskyldige billeder på en skærm eller i et blad; de er bevis på, at der er blevet begået en alvorlig forbrydelse.

Og børnepornografiske billeder udveksles i stadig højere grad via e-mail, og på forskellige hjemmesider kan man også frit surfe rundt mellem dem. Men vi må indrømme, at sådan som lovgivningen ser ud i dag, er den desværre ikke i stand til at dæmpe op for de problemer, som vi er mere eller mindre magtesløse vidner til.

Regeringen med justitsministeren i spidsen er klart opmærksom på problemet; det har vi fået tilkendegivet i dag. Og man har igangsat et udvalgsarbejde om computerkriminalitet generelt, og det vil man så afvente.

Jeg vil gerne understrege endnu en gang her i debatten, at når vi fra Kristeligt Folkepartis side på trods af det udvalgsarbejde, som er igangsat, har fremsat et beslutningsforslag, så er det, fordi udviklingen på edb-området foregår med rivende hast, og derfor er det i praksis umuligt at finde den endegyldige løsning gennem et udvalgsarbejde. Og vi kommer uhjælpeligt bagefter, hvis vi tøver af frygt for at lave lappeløsninger.

Dermed være ikke sagt, at vi bare skal skyde i blinde, men vi finder faktisk, at der er kommet så mange forslag frem på området her, at det er muligt at skærpe kampen for at bekæmpe børnepornografi generelt og især børneporno på nettet.

Det ene hovedelement i Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag er således at få styrket politiets efterforskningsmuligheder. Og her må man sige, at erfaringerne fra politiet viser, at det er meget svært at efterforske børneporno på Internettet. I praksis kan det være umuligt at finde frem til afsenderne af et børnepornografisk billede, fordi internetudbydere ikke har pligt til at gemme de elektroniske spor, som enhver distribution på nettet trækker efter sig – selv om en del udbydere så gør det alligevel.

Derfor foreslår vi altså, at internetudbydere skal forpligtes til at gemme deres såkaldte logfiler i 3 måneder, og det kan jeg forstå at flere af ordførerne har forståelse for.

Jeg synes også, det er vigtigt, at internetudbydere får pligt til at oprette hotlines, som skal kunne modtage ulovlige hjemmesider, som bliver anmeldt af internetbrugere. Så kan udbydere identificere den ulovlige hjemmeside og vil have et ansvar for også at få dem fjernet. Flere internetudbydere herhjemme har allerede en hotline, og de kan samarbejde med politiet om at opklare forbrydelser.

Det andet hovedelement i Kristeligt Folkepartis forslag er en skærpelse af strafferammen for erhvervsmæssig udbredelse af børnepornografi. Det er et af de problemer, hvor vi mener, vi tager for let på det her i Danmark. I dag kan forseelsen kun straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 3 måneder. Men efter vores mening skal strafferammen hæves til hæfte eller fængsel i indtil 3 år, som det fremgår af beslutningsforslaget.

Jeg vil gerne sige tak for den trods alt, synes jeg, forholdsvis positive modtagelse, som forslaget har fået fra stort set alle ordføreres side.

Der er uenighed om, hvorvidt vi skal gøre noget her og nu, eller vi skal afvente Brydesholtudvalgets arbejde. Men uanset det tror jeg, at både vores forslag, Det Konservative Folkepartis forslag og Dansk Folkepartis forslag har været med til at speede regeringens overvejelser op og også været med til, at ministeren nu her i dag efter nogen tids tøven, synes jeg nok man må have lov til at sige, har givet et håndslag på, at regeringen er villig til at handle hurtigt, også når delbetænkningen fra Brydesholtudvalget foreligger.

Jeg vil godt kvittere for, at fru Line Barfod var villig til på Enhedslistens vegne at gå med til, at man griber ind i brevhemmeligheden eller meddeleleshemmeligheden, som det hedder. I den forbindelse vil jeg sige til det spørgsmål, som fru Anne Baastrup rejste – hun spurgte vist noget i retning af, om vi kunne være sikre på, at det ikke kun er meddelelser, som kan omfattes af Kristeligt Folkepartis forslag – at vi netop i bemærkningerne til vores forslags pkt. 4 har sikret os, at forslaget ikke kun omfatter meddelelser, om jeg så må sige, men at der netop er tale om, at det omfatter alle elektroniske spor, der indeholder information, og at det er i den sammenhæng, det er relevant at ændre loven, netop for at politiet får forbedrede efterforskningsmuligheder.

Jeg vil godt takke for den stort set uforbeholdne støtte fra Venstre, De Konservative, Dansk Folkeparti og også Fremskridtspartiet

med en enkelt krølle fra Fremskridtspartiets side. Jeg synes, at det er vigtigt, som hr. Tom Behnke var inde på, at vort forslag altså også tager stilling til spørgsmålet om at besidde børnepornografi, hvor vi synes, at det er lidt absurd, at man i dag skelner mellem mere eller mindre grovhed i den sammenhæng, dér, hvor vi synes, at man skal gøre, som man f.eks. gør i Norge, hvor man har bestemmelser, som bare tager udgangspunkt i børnepornografi generelt. Det er så et spørgsmål om straffeudmålingen, der kan komme på tale i forbindelse med at afgøre, om det er mere eller mindre groft, men ikke som det fremgår af loven i dag, at man kun kan straffe eller sanktionere i forhold til besiddelse af grovere børnepornografi.

Jeg vil også godt sige, at jeg synes, at fru Line Barfod var inde på et vigtigt aspekt omkring behandlingen af de pædofile. Det synes jeg er rigtigt at drage ind i debatten, og der er jo iværksat, om jeg så må sige, projekter på det område her, som vi fra Kristeligt Folkepartis side også klart støtter. Vi synes, at man også skal fortsætte ad den vej, for det er jo ikke bare et spørgsmål om at straffe, eller at folk, som hr. Tom Behnke vist sagde, skal have et drag over nakken – det er jo altid noget, han ikke sagde, at de skulle have hugget hovedet af – men det er jo altså også et spørgsmål om, at man hjælper de mennesker, som rent faktisk har et problem her, og som forårsager uhyggelige seksuelle overgreb mod børn. Derfor synes jeg, at det var et rigtigt og vigtigt element, fru Line Barfod her bragte ind i debatten.

Jeg vil også sige, at jeg synes, debatten har vist, at der er en basis for at skærpe strafferammerne. Man kan diskutere, hvor mange år det skal være, men der er i hvert fald basis for at gå videre på det område. Der er også basis for at give politiet bedre efterforskningsmuligheder, og dér synes jeg, hvis man også skal begynde at tælle lidt på knapperne, på mandaterne i forhold til, hvad der realistisk i den her sammenhæng, at man trods alt så må sige, at jeg tror debatten her i dag har været med til at skabe basis for en solid lovgivning på området, om ikke før, så når Brydesholtudvalget er kommet med sin betænkning.

Jeg vil godt sige i forhold til Det Konservative Folkepartis forslag, at det kan vi helt klart støtte. Det indeholder jo elementer af samme karakter som vort eget beslutningsforslag, så det vil vi kunne stemme for.

I forhold til Dansk Folkepartis forslag vil jeg sige, at der mener vi altså, som vi tidligere har peget på i debatten, at vi render ind i nogle problemer ud fra nogle proportionalitetsbetragtninger. Vi synes, at forslaget, som jo går ud på at hæve strafferammen for overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 1, fra fængsel i indtil 6 måneder til fængsel i indtil 6 år, at det bliver altså lige voldsomt nok og ude af proportioner i forhold til strafferammerne på andre områder, som flere ordførere har været inde på. Derfor kan vi ikke støtte dette forslag som sådan. Så skulle man gå ind og kigge på strafudmålingen på flere områder, end der er tale om i forslaget.

Men med disse ord vil jeg da godt sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side er glade for den forholdsvis positive modtagelse af vores forslag og også for direkte støtte fra en række ordførere, som også, synes jeg, giver basis for et godt udvalgsarbejde i Retsudvalget.

Vi vil selvfølgelig meget gerne, hvis et flertal af folketingsmedlemmerne kunne blive enige om i den sammenhæng at gøre noget allerede nu; så er vi selvfølgelig fuldt indstillet på det. Men ellers synes jeg, at vi i de fortsatte drøftelser, som vi skal have, kan skabe basis for, at der sker noget mere konkret til foråret, hvor regeringen så er ved at være omstillingsparat.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil bare sige afslutningsvis, at det vigtigste for Dansk Folkeparti har selvfølgelig været, at vi ikke bare skulle vente på justitsministeren, at debatten har været der, og hvis det kan give det resultat, at Dansk Folkeparti, Venstre, De Konservative, Kristeligt Folkeparti, CD og Fremskridtspartiet – nu håber jeg ikke, jeg har glemte nogen – kan blive enige om, at der sker noget på det her område, så er vi meget villige til, at det skal der absolut ske, og at vi ikke har tid til at vente på justitsministerens udspil.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren vedrørende beslutningsforslag nr. B 24, hr. Bendt Bendtsen, har ordet.

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg vil gerne kvittere for den modtagelse, det konservative forslag har fået under behandlingen i dag. Jeg har noteret mig, at justitsministeren ikke afviste en strafs-kærpelse på området. Der blev faktisk sagt, at det niveau, som Kristeligt Folkeparti og Det Konservative Folkeparti

har lagt sig på, ville man ikke helt afvise. Så vi ser i hvert fald frem til, når der fremkommer noget på det her område, at vi får en strafskærpelse.

Nu er det ikke, fordi vi tror, at det er det, der hjælper på det hele. Men vi mener altså, at der bør være mulighed for varetægtsfængsling i de her sager. Da der som bekendt skal strafferamme på 1½ år til for at kunne varetægtsfængsle, er det jo nødvendigt, at vi får skærpet strafferammen på området. Vi har så ment, at de 3 år burde være niveauet, for at det kunne ligge i forlængelse af det, der er straffen for misbrug af børn.

Omkring debatten om indgreb i meddelelshemmeligheden har vi kun været lidt konkrete i vores udfærdigelse af vores beslutningsforslag, fordi vi netop ikke ville lægge en fast linje, så det blev til en teknisk diskussion her i Folketingssalen. Det være også sagt til de partier, når vi nu har snakket strafferammer, at jeg gerne vil fastholde, at vi ikke synes, at det er nødvendigt at høre et udvalg for at komme med en konkret holdning til, hvor høj strafferammen skal være for en overtrædelse; det her er i høj grad et spørgsmål om holdninger. Og så er vi da enige i, at selve det med indgrebet – om det er et dokument, meddelelshemmelighed, eller hvad pokker det er – det skal der ses godt og grundigt på.

Men det her er en holdning. Og når vi har sagt, at det kunne være en mulighed med indgreb i meddelelshemmeligheden eksempelvis ved at få § 235 ind under retsplejelovens § 781, så er det netop, fordi de mennesker, der arbejder med det, har peget på, at det var muligheden for at kunne komme videre i det arbejde.

Men jeg må sige, at jeg er tilfreds med, at et så bredt flertal i Folketinget har givet sig positivt til kende på det her område, og vi ser frem til det videre arbejde på det her område.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (for beslutningsforslagenes vedkommende anden (sidste)) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning og lovforslaget henvises til Retsudvalget.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 25:

Forslag til folketingsbeslutning om forebyggelse og bekæmpelse af ungdomskriminalitet.

Af Bendt Bendtsen (KF) og Inge Dahl-Sørensen (V) m.fl.

(Fremsat 27/10 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Efter beslutningsforslaget fra Det Konservative Folkeparti og Venstre opfordres regeringen til at nedsætte en tværministeriel arbejdsgruppe med henblik på inden udgangen af 1999 at kunne fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage de nødvendige ændringer i administrative foreskrifter for mere effektivt end hidtil at forebygge og bekæmpe ungdomskriminalitet.

Følgeløst forslaget skal disse initiativer baseres på tre hovedelementer. For det første en fortsat udbygning af det forebyggende arbejde, for det andet større inddragelse af forældrene, og for det tredje en række forskellige sanktioner og foranstaltninger over for unge kriminelle.

Forslaget tager udgangspunkt i, og nu citerer jeg fra forslagens bemærkninger: »Kriminaliteten blandt de 13-14-årige er nærmest eksploderet.«

Allerede her ved indledningen vil jeg godt sige, at jeg ikke mener, at der er statistisk belæg for den påstand, men vi skal ikke bruge tiden i dag på at gå ned i statistik og bruge det til at smide i hovedet på hinanden, for fakta er, at det er et alvorligt tema. Vi taler om ungdomskriminalitet, og regeringen har kun ét mål, og det er at sikre, at den politik, vi sætter i gang, virker, og det mener vi faktisk der er belæg for at sige at den gør.

Når det er sagt, vil jeg samtidig gerne fremhæve, at regeringen naturligvis er helt enig i den overordnede målsætning, at forebyggelse og bekæmpelse af ungdomskriminalitet skal

prioriteres meget højt. For det er netop også, hvad regeringen gør, ikke mindst i forbindelse med voldspakken fra foråret 1997, hvor vi jo satte en række nye initiativer i gang.

I den forbindelse er der afsat i alt 100 mio. kr. årligt i årene 1998 til år 2000. Til bekæmpelse af vold som et led i opfølgning på voldspakken er der nedsat et ministerudvalg bestående af undervisningsministeren, socialministeren og jeg selv, justitsministeren. Udvalget forestår den overordnede gennemførelse og styring af indsatsen imod volden i vores samfund.

Et sekretariat under ministerudvalget – det såkaldte voldssekretariat – har bl.a. til opgave at igangsætte og følge initiativer, som ministerudvalget ønsker prioriteret, at yde aktiv konsulentbistand over for kommuner og politikredse, at tage initiativer til udvikling af programmer for børn og unge til brug i skolerne m.v. som led i det kriminalpræventive arbejde og at medvirke til, at der igangsættes kampagner om forebyggelse af kriminalitet og vold. Sekretariatet skal endvidere udarbejde en årlig status over initiativerne mod volden.

På den baggrund kan jeg ikke se noget behov for den tværministerielle arbejdsgruppe, der stilles forslag om, for det har vi jo allerede etableret, endda på ministerniveau.

De konkrete foranstaltninger og sanktioner, som der i øvrigt stilles forslag om, er stort set en gentagelse af en række forslag, som indgik i beslutningsforslaget fra Venstre og De Konservative om en samlet indsats for bedre integration af flygtninge og indvandrere, B 71. Tinget førstehåndsbearbejdede dette forslag i januar i år.

Jeg skal dog gerne benytte lejligheden til på ny at redegøre for regeringens holdning til det fremsatte forslag og i den forbindelse omtale de mange initiativer, regeringen allerede har taget på dette område. Jeg kan nok ikke nå at omtale dem alle, men jeg vil forsøge inden for de rammer, som formanden nu giver mig tidsmæssigt.

Forslaget om større inddragelse af forældrene i forbindelse med, at unge begår kriminalitet, er stort set identisk med et af de initiativer på det sociale og forebyggende område, som regeringens voldspakke fra sidste år gennemførte.

Heri indgår således bl.a. en målsætning om, at forældrene straks skal inddrages, når et barn har gjort sig skyldig i kriminalitet, og hvis der er behov for det, skal der herudover lægges en handlingsplan i form af social aftale om yderligere foranstaltninger mellem myndighederne og forældrene. Beslutningsforslaget indeholder